

Райский Сад

Главная

Агиография

Письма св. Иннокентия
Балтского

Scrisorile Părintelui Inochentie

Pre scurt viața și faptele
Sfântului Părintelui nostru
Inochentie de la Baltă

Историография и документы

Литературные произведения

Публикации и статьи

Репортажи и интервью

Фото-видео

Контакты

Иннокентий Балтский
(1875 - 1917)

Pre scurt Viața și faptele Sfântului Părintelui nostru Inochentie dela Balta

Pre scurt Viața și faptele
Sfântului Părintelui nostru
Inochentie dela Balta
sau
Evanghelia Dreptății

Editura Trei Crai dela Răsărit
Basarabia, anul dela Domnul Hristos, 2010
Înainte cuvântare din partea Editurii

Această carte, după cum ne arată mai multe izvoare, au fost scrisă între anii 1913-1924, de către un următor al Părintelui Inochentie din Basarabia, locuitor al satului Napadova și după cum mărturisesc unii, purta numele de Filimon. Din câte se știe, dela început cartea au fost scrisă în limba rusă, iar varianta de față au fost tradusă într-o limbă poporană, curat moldovenească de către P. Filimon, Gh. Ariton și A. Ghimp și au fost mai întâi tipărită la Bârlad, în România, în anul 1924, iar acum se retipărește cu niște mici completări, corectări de greșeli gramaticale, scăpări de litere sau cuvinte schimonosite, păstrându-se limbajul original în care au fost scrisă. Pe lângă acestea toate, ediția de față este structurată pe Capitole, care încearcă oarecum să marcheze cronologia evenimentelor Vieții și faptelor Părintelui Inochentie, spre ajutorul cetitorului, cu scopul de ai înlesni și dinamiza lectura. Trebuie să mai arătăm de la bun început, că Capitolele 41 și 42 nu se aflau în originalul după care s-au alcătuit cartea de față, ci au fost adăogite de către noi după mărturiile demne de crezare ale următorilor Părintelui Inochentie, care au însoțit Sfântul Trup până la Ananie și al bolnavilor din spital, care au văzut cu ochii lor această strașnică Taină, adică Înălțarea la Cer a Părintelui Inochentie, dar și din arhivele secrete ale bolșevicilor, cercetate de către oameni de bună Credință. Și numai începutul Capitolului 41, până unde apare numele comisarului Bondarciuc este din original, restul textului, au fost completat de către noi după cum s-au arătat mai sus.

Înainte cuvântare din partea autorului

Lubiți părinți, frați și surori, eu păcătosul până a nu mă duce la Părintele Inochentie eram mai rău decât un păgân, nu aveam nici Post Mare, mâncam delaloaltă de fruct, cu păgâni mâncam și mă primblam și în păcate cădeam, cum mai rău suduiam, seara și dimineața Cruce nu-mi făceam, la Sfânta Biserică nu mergeam și pre cari mergeau îi huleam, și

истекала такая, точно небесные источники открывались.

Официальное церковное ведомство вначале отстраняло о. Иннокентия от службы под формальными предлогами, затем принялись гонять из храма в храм. Куда ни переведут, нигде долго не задерживался. Вопреки лукавому, что искал заткнуть ему рот кляпом, паства неуклонно умножалась. Выгонят из одного храма — пойдет в другой. Будет проповедовать в другом — прежние за ним пойдут и новые прибавятся.

За обличение тайных незаконных дел духовенство его возненавидело, написали донос.

Архиерей Серафим несколько раз заточал святого на месяца в карцер «смирять гордыню».

По распоряжению главы священнического дома, Иннокентия связали ремнями и на веревке спустили на дно колодца в одной рубашке, без пищи и воды. Сорок дней провел Иннокентий Балтский в этом каменном аду, в подземном склепе, взяв на себя чашу церкви-отступницы.

На сорок первый день Серафим решился заглянуть в колодец и увидел: Иннокентий стоит перед неземной красоты аналоем. Перед ним горят две свечи. В руках его псалтырь. Молитва неземная, о какой не слыхивал. От лица его, как от солнца, исходило сияние. Серафим не верил самому себе. Не было такого от рождения Христовой церкви, чтобы Господь являл силу и власть святых над фарисеями! Архиерей даже пытался покаяться.

В приходских священниках как-то выиграло каинитство. Однажды после литургии призвали они Иннокентия на трапезу и стали избивать его. После распяли его на столе, туго затянув веревками. Иннокентий не сопротивлялся, молчал и не прекращал молитвы. Попы надрывно кричали: "Кайся, еретик!" Три дня его обливали кипятком с головы до ног...

"Буря великая будет. Вихрь ожидается!" — кричал Иннокентий с паперти собора, прозревая октябрь семнадцатого, Вторую мировую, сталинщину (следствие носифлянщины)...

5 марта 1912 г. в Каменец-Подольск пришел приказ о ссылке Иннокентия на север: "Сослать в Олонецкую губернию, в Муромский монастырь".

За высшую дерзость (обличения власть

сcurt, de trei ori. Para aceasta ce l-au cuprins, nu l-au vătămât pre el cătuși de puțin. Iar dacă și-au venit în fire, Ion s-au uitat repede primprejur dacă nu l-au văzut cineva, dar nu era nimeni. Apoi au așteptat pre fratele său Gheorghie, mergând mai departe în drumul lor, însă nespunându-i lui nimica din cele întâmplate cu dânsul.

După toate aceste întâmplări Ion au înțeles, prin descoperirea lui Dumnezeu, că cu el se lucrează oarece deosebit. Milostivul Dumnezeu i-au arătat lui viața înainte. Para care l-au cuprins pre dânsul, era para cea lăuntrică cu care ardea inima lui, care căuta să găndească totdeauna numai la cele de Sus, nu de pre Pământ. Iar glasul care i-au strigat: "Vremea de-acum este, silește-te mai degrabă!" este arătare lui de Sus, că vremea izbândirilor tuturor fără de legilor oamenilor s-au apropiat și el, trebuie să vestească noroadelor ca să se pocăiască. Atunci încă și mai tare au început Ion a se gândi la viitoarea lui viață. Sufletul lui umilit și plecat, și plin de toată dragostea cea către Dumnezeu, au gândit să-și ia așa o viață, ca să poată să-l lucreze mai mult lui Dumnezeu și oamenilor nenorociți și neputincioși, decât lumii acesteia înșelătoare și vremelnice.

Capitolul 3

Despre petrecerea lui Ion în obștea Mănăstirii Dobrușa

Și în luna lui August a anului 1899, Ion au părăsit casa unde s-au născut și crescut, pre părinți și pre frați, și s-au depărtat, pentru ca să-și petreacă mai departe viața sa întru fapte bune și plăcute lui Dumnezeu.

S-au dus el la o Mănăstire de călugari Dobrușa, din județul lui. Acolo el s-au adresat arhimandritului Porfirie, cu rugăminta ca să-l primească în Mănăstire ca pre un frate. Arhimandritul văzându-l pre dânsul voinic și frumos, și necrezând că vrea să șadă în Mănăstire, nu vru să-l primească pre el în frățime. Ion au început a se ruga cu lacrimi, ca măcar ca pre un lucrător să-l primească și făgădui, că orice ascultare i se va da lui, se va împlini. Iar arhimandritul văzând lăcrămoasa lui rugămintă l-au primit ca pre un lucrător, dar noaptea să doarmă afară de Mănăstire. Și iată, mult-smeritul și mare-credinciosul lui Dumnezeu Ion, nu se ducea să doarmă în satul din apropierea Mănăstirii, ci ziua lucra din greu, iar noaptea își petrecea în mare răbdare sub ogradă Mănăstirii, într-o gaură. Toate necazurile și neajunsurile el le petrecea cu mare răbdare și dragoste, așteptând vremea când se va învrednici să fie primit în frăție. Pre dânsul îl puneau la cele mai grele și mai mari ascultări ca să nu le poată împlini, socotindu-l un rău. Toți rădeau că doarme sub ogradă, dar el pre toate le răbda cu dragoste, împlinind toate ascultările. Și pentru toate acestea, până în sfârșit el au fost primit în frățimea Mănăstirii Dobrușa.

Toamna, când s-a copt poama, Ion împreună cu alți frați au fost trimiși la vie, ca să culeagă poama și să așeze vinul la Odae. Ceilalți frați nu s-au putut ținea și s-au îmbătat de vin, dar Ion nu se dădea înșălătorului diavol. Ba încă și cu mai mare dragoste și luare-aminte lucra, și pre ceilalți frați îi îndemna. De pacostea și de purtările cele rele ale fraților, și de cele bune ale lui Ion au aflat arhimandritul. El l-au chemat pre Ion la dânsul și i-au zis: "Tu știi Ioane de ce te-am cemat eu la mine?" Iar Ion, ca un vinovat stând în fața arhimandritului, cu capul plecat, i-au răspuns: "Nu știu cinstite părinte". "Apoi iaca, eu te-am chemat pre tine ca să-ți dau cheile de preste toată Mănăstirea. Că văzând eu ale tale bune purtări, cu frica lui Dumnezeu și cu dragoste de ascultare, și de atâta nădejde ce mi-am pus în tine, am socotit, că datorita ta de azi înainte îi să fii aicea și să ei sama de toate. Să le dai la toți ce li se cuvine și ce le va mai trebui. Tu știi bine, că ce are Mănăstirea îi pentru toți frații și părinții. Și cum îi păzi, așa îi avea." Și după toate acestea, arhimandritul i-au dat lui legătura cu cheile de preste toată Mănăstirea. Iar Ion s-au întristat... Cu mare plecăciune însă i-au mulțăm arhimandritului și s-au apucat de treabă. Din acea vreme viața lui s-au shimbat, s-au făcut încă și mai bună către Dumnezeu. El nu se uita că toți îl cinsteau, dimpotrivă, s-au făcut încă și mai smerit și plecat de către toți. Încă și mai adânc căuta în viața lui cea trecătoare. Ion știa, că tot binele, cinstea, mărirea și slava pământescă, în scurt timp se prefac în pagubă, scârbă și necaz veșnic. Pentru că slava și cinstea asta lumească sânt ca și scâteile focului: noaptea se arată luminoase și îndată se sting. Sau ca omul bat, care când îi bat, lui i se pare că ca dânsul de mare și de tare nimenea nu-i... Dar când se trezește și vede, că mai de răș decât dânsul nimenea n-au fost, se umple de rușine și mult se căiește. Așa este și toată slava și cinstea lumească, îndată se arată luminoasă și îndată se întoarce în mare scârbă. Astăzi veselie și bucurie, iar mâine scârbă și năcaz, astăzi sănătate și mâine boală, acum viață și îndată moarte. Cînsteau jădovii pre Iisus Hristos cu stălpări și cu osanale, ca pre Dumnezeu. Și îndată L-au legat și L-au bătut, L-au hulit, și cunună de spini pre cap l-au pus. Iar mai pre urmă încă și pre Cruce L-au Răstignit... Așa sânt și cinstea, și slava lumească: astăzi te cîntește și mâine te osândește. Dar cine va căuta pre Dumnezeu cu toată inima, nu va fi lipsit de tot binele Cereș și pământesc.

Toată grija lui Ion era acum, că nu știa cum să-i iubească pre toți. Nu numai pre frați, dar și pre vrăjmașii lui, și cum să facă mai bine la săraci și tuturor celor care au nevoie. Că zice Scriptura: nu fii scump spre împărțirea celor de trebuință la cei lipsiți, ca să nu îi lepădat din Dragostea lui Dumnezeu. Nu-ți închide mâna ta de la a face milostenie, ca să nu ți se închidă și ție Ușa Milostivirii lui Dumnezeu, și înafară de Cămara Mirelui Hristos să rămâi: "Fericiti cei milostivi, că aceia se vor milui". Și așa Ion, făcându-se nouă tuturor pildă, se stăruia cât mai mult bine să facă la toți săracii și neputincioșii, și la toți cei care aveau nevoie. Ca văzând noi pilda aceasta, să facem și noi așa, și să nu ne îmbogățim aici pre Pământ, ci în Cieriuri.

Nu departe de Mănăstirea Dobrușa, era un sat cu mulți săraci. Iar Ion la toți nevoiașii le ducea câte ceva pe ascuns, ce putea și el, din veniturile Mănăstirii. Tot aproape de Mănăstirea Dobrușa mai era și o Mănăstire de călugarițe, Coșelovca. Și iată că în această Mănăstire, multe din călugarițe nu aveau ce să mănânce, din care cauză, vroiau să

имущих) Иннокентия сослали в Муромский монастырь, предупредив, чтобы послушания давали самые тяжелые, унижительные, невозможные. В монастыре десяток другой священников и монахов сосланных за тяжкие преступления.

В северный монастырь к о.Иннокентию хлынула из Бесарабии многочисленная паства.

В феврале 1914 г. пастыр Иннокентий тронулся в путь со своим народом из Муромской обители. По дороге встретили загадочного старца, давшего посох Иннокентию.

Навстречу колонне выскочили сани с двумя солдатами. Полупьяные седоки требовали уступить дорогу. Иннокентий вышел вперед и приказал им поворачивать назад. Солдаты впали в ярость, один из них прицелился в Иннокентия. Осечка, передернул затвор — опять осечка, пальнул вверх — грянул выстрел. И тогда тот же солдат в совершенном безумии подбежал к старцу и ударил его штыком в сердце. Кровь потекла ручьем, и, преодолевая нестерпимую боль, Иннокентий наложил на рану просфору со святым маслом...

Небывалое чудо: священник, агнец Иннокентий, с пробитым насквозь штыком сердцем, четыре года еще будет проповедовать о Царстве Божием на земле. Напуганный градоначальник выставил целое войско. Полиция, пешая и конная, прочесывала дороги в поисках бунтовщиков. На Соловках

Соловки - с мая 1915-го по март 1917-го. Иннокентия отправили подальше: на Анзерский остров, в Голгофо-Распятский скит. Святейший Синод определил Иннокентию пожизненную ссылку. Амнистировало его временное правительство, равнодушное к религиозным спорам между церковниками. Весной 1917-го Иннокентий возвращается в Райский Сад.

В последний год его жизни совершилось больше, чем за все предыдущие. Устроились братские и сестринские обители, построили три церкви, одна другой прекраснее: самая большая — для мужчин, чуть поменьше — женская и маленькая отдельная — для Иннокентия.

Райский Сад стал на краткое время

părăsească Mănăstirea. Dar el, noaptea, pe ascuns, lua pâine cât putea căra pe spate, o ducea la călugărițe, o lepăda în prag și alerga iute înapoi. Și intrând în chilia lui, bătea mătâinii până când uda cămeșa de tot, apoi o lepăda ca să nu putrezească și bătea mai departe fără cămeșă, până ce amețea. Iară după ce se hodinea puțin ieșea la ascultare, mai înaintea tuturor. Ion nu lăsa nici un frate în lipsă de ceva, la toți le dădea cele de trebuință. Ba încă câte odată, le dădea și mai mult, fapt pentru care de multe ori era necăjit de către arhimandritul. Dar el cu bucurie și cu dragoste le primea pre toate, și se ruga pentru dâșii cu lacrimi. Văzând arhimandritul că el pre toate le primește și pre toate le rabdă cu dragoste și bucurie, și singur pre sine se socotește întru toate vinovat, tare pre Ion îl iubea și îl lăuda. Multe minuni le arăta Ion la frați, ca să vadă și să cunoască, că cu dânsul este puterea Dumnezeuiească. Dar ei din pricina învârtoșării inimilor, nimica nu vedeau și nimica nu cunoșteau...

Și așa au trăit el în Mănăstirea Dobrușa, trei ani încheiați. Iar la urmă, s-au dus Ion la arhimandrit și l-au rugat să-i dea înapoi documentul ca să se ducă de acolo. Nu se uita la îndemânarea și rugămintile cele multe ale arhimandritului, de a rămâne în Mănăstire. Ion se ruga de către el cu lacrimi, să-l lase să plece și nefiind înfrânt ca să ramaie, până la urmă au primit documentul și s-au întors acasă, unde au fost întâmpinat cu mare dragoste și lacrimi de către ai săi. Au șezut el acasă vre-o trei săptămâni.

Capitolul 4

Despre peregrinările prin marile Mănăstiri din Rusia

Apoi s-au dus cu câțiva vecini la Kiev, la Sfânta Lavră Pecerska, cu închinarea la Sfintele Moaște. Acolo în Sfânta Lavră, Ion au umblat prin peșteri, au ascultat Sfinte și Dumnezeuiești Liturghii și au fost cuprins de o mare dragoste, de frumusețea ce au văzut... I se tot părea că îi vede pre acei doi Bătrâni, Antonie și Feodosie, care au făcut această Sfântă Lavră, unde se adună toata lumea pentru mântuirea păcatelor. Cum acești doi Bătrâni, cu truda cea nestătătoare, cu smerenie și plecăciune, cu blândețe și dragoste către toți, cu rugămintile cele fierbinți și cu Credința cea tare și nestrămutată către Dumnezeu, dintr-o peșteră mitică, au făcut o Sfântă Lavră Mare preste toată Rusia, unde se adună mulțimea noroadelor spre pocăință. Aici la Sfânta Lavră Pecerska, au socotit el ca să mai rămâie, dacă l-or primi. Și au fost primit în Mănăstirea Sântului Arhanghel Mihail, cântăreț la racla Moaștelor Sfintei Mare Mucenițe Varvara, unde au stat un an și jumătate. Toți luau pildă și se mirau de a lui plecăciune, dragoste și adâncă smerenie. Se mirau și de lucrurile cele bune, de purtările cele alese și de glasul lui cel îngeresc, încât toți îl iubeau și îl lăudau.

Odată au fost întrebați toți cântăreții Mănăstirii, cine ar vrea să meargă în gubernia Iaroslavl, într-o Mănăstire nouă, de curând înființată, cântăreț la racla cu moaștele Sfântului Adrian. Ion au răspuns cu mare dragoste la această chemare, iar mai apoi s-au și dus, împreună cu alți câțiva cântăreți. Dar au stat Ion acolo puțin, din pricina sălbatecelor și sodomitelor năravuri și răle purtări ale slujitorilor acelei Mănăstiri, care mergeau împotriva iubitorului de Dumnezeu Ion. După două luni el și-au luat înapoi documentul dela arhimandritul și necăutând la rugămintile acestuia de a mai rămâne, s-au întors înapoi la Kiev, la Mănăstirea Sfântului Arhanghel Mihail, de unde plecase. Aici el s-au îmbolnăvit de piept și doctorul l-au sfătuit să fie slobod, și la aer curat. Atunci Ion s-au întors înapoi la Dobrușa, unde aerul e mai bun. După ce s-au îndreptat el de boală, s-au dus la Sfânta Lavră Poceaev, unde au fost primit cântăreț în strană. În Sfânta Lavră Poceaev, cu purtările lui cele bune arătate mai sus, au fost plăcut arhimandritului Antonie Volânski, care îl iubea foarte mult pre Ion. Iar preste doi ani au fost luat de către arhimandritul Antonie la Petersburg, în Mănăstirea Sfântului Mitrofân, cântăreț în strana arhierescă. De multe ori și în Duma împărătească au cântat, unde au stat și la masă cu împăratul Neculai și cu toți membrii Dumei.

Când s-au întors dela Petersburg înapoi la Sfânta Lavră Poceaev, Ion s-au dus acasă la Cosăuți, ca să-și vadă părinții și rudele. Iar de acasă el s-au dus la Mănăstirea Chițcani, în Basarabia. Întorcându-se înapoi acasă cu trenul, în vagon s-au întâlnit cu starețul Mănăstirii dela Baltă. Văzându-l starețul pre Ion așa smerit, blând și înțelept întru Domnul Dumnezeu, au început a-i zice să meargă cu dânsul la Baltă. Ion s-au răzgândit să se mai întoarcă acasă și s-au dus cu starețul la Baltă.

Capitolul 5

Despre cum au ajuns tânărul Ion la Mănăstirea Baltă

Când au ajuns el la Baltă, au vazut că acolo nu era nimica, nici măcar un adăpost, căci Mănăstirea aceasta de-abia se zidea. Dar locurile pre care se zidea Mănăstirea lui Ion tare i-au plăcut și el au hotărât să rămână aici, ca să-și mai împăceluiască viața după peregrinările prin marile târguri. Iar glasul lăuntric i-au grăit lui Ion: "Destul îți este ție aicea, ceea ce tu de multă vreme cauți..." Și cu adevărat, că la Baltă s-au descoperit și s-au lucrat cu dânsul ceea, pentru ce au fost chemat el din nascare de către Atotputernicul și Multmilostivul Dumnezeu. Că rămânând el la Baltă, cu mare dragoste s-au apucat de lucru. Ajuta lucrătorii la zidirea clădirilor mănăstirești, căra piatră, nisip, apă și toate cele de trebuință pentru zidirea Mănăstirii. Încă și alte preste tot locul făcea, și pre toți la lucru îi îndemna. Iar unde trebuiau doi s-au trei, Ion singur lucra, dar noaptea el se ruga bunului Dumnezeu.

Mai pre urmă Ion au fost Călugărit și din Părintele Ion au fost chemat Părintele Iochentie. Iar 15 August a anului 1908, Părintele Iochentie au fost Diaconit și mai apoi, la 22 Maiu 1909, au fost și Preoțit. Rânduiala Preotească,

духовным центром православия. Отсюда по мистическим каналам распространялся бескомпромиссный дух незапятнанной, девственной веры во Христа в лучших традициях святых отцов. Гостеприимно встречали приходивших. Священник кланялся в ноги. Выходили навстречу, приглашали на трапезу.

В Рождественский пост декабря 1917-го приехали к Иннокентию двое по виду мелких чиновников и некая дама с ними. Под вечер старец пригласил их в дом. За трапезой Иннокентий сам налил бокалы и ненадолго вышел, будто по делам. Зайдя на кухню, встал на молитву. В это время один из гостей высыпал в его стакан с вином яд. Прозорливцу был открыт их ужасный замысел. Проницательно посмотрел он в глаза своего убийцы, поднял руку свою и благословил. Когда "гости" просили Иннокентия о прощении, он отвечал: "Успокойтесь. Никто из вас не виноват. Власть прислала вас. А мне надо выпить яд за мой народ — соискупительно! А если кого винить хотите, то меня вините".

И под самый конец страшного 1917-го, 30 декабря, старец смежил глаза. Похоронили его в пещере малой иннокентьевской церкви, в самой келье старца.

На Крещение прибыл отряд красноармейцев. Молитвенников выгнали из пещер и стали расстреливать из пулемета, без всякого предупреждения и суда. Тогда поняли, почему отец принял яд, занемог, умер... Не выдержало бы его сердце подобного, разорвалось. Молились, умирая за Христа, с прошением о помощи святого Иннокентия. И пролился гнев его. И больше, чем в земные дни, сказались огненная сила, сила святых! Разбойников мгновенно смыло, точно и не было их. Раненых перенесли в пещеры, омыли святой водой, помазали елеем, перевязали, и все до одного поправились. Рака с мощами Иннокентия почиталась величайшим образом.

Однажды трое братьев, взяв по большой свече, спустились в пещеру поклониться преподобному и спросить по привычке благословения на день, один из них, Иоанн, увидел, как из гроба вышло маленькое пламя, выпорхнуло, как птичка, и полетело к свече брата Терентия. И свеча его ярко зажглась. От нее потом зажгли все другие лампы в пещере. Иннокентий дал видимый знак того, что паства питается

Părintele Inochentie o făcea cu mare evlavie, cu luare-aminte și cu frică de Dumnezeu, netrecând nimica din Pravila Mănăstirească. El împlinea Rânduiala și pentru alți preoți. Când slujea Părintele Inochentie, nu încăpea lumea în Biserică. Iar cei ce se împărțeau dela dânsul, mulți se lecuiau de orice boli erau cuprinși...

Capitolul 6

Despre cum au primit Părintele Inochentie Crucea din mâna lui Sfântul Feodosie Levițchi

În luna lui Maiu a anului 1909, au venit poruncă dela Sinod, ca să se strămute Moaștele Sfântului Părintelui nostru Feodosie dela Baltă, din ținirumul unde erau atunci îngropate, în Biserica Sfintei Treimi a Mănăstirii dela Baltă.

Și la 22 Maiu a anului 1909, s-au adunat arhieriei, preoți, diaconi și împreună cu tot clerul bisericesc, cu cântări și cu slăviri, cu mare profeșune și cu mult public, și au purces după Sfintele Moaște. Iară zicând ei multe rugăciuni deasupra racliei, nimenea nu s-au putut apropia de Sfintele Moaște. Arhieriei văzând aceasta au întreat în taină de preoți, dacă nu știu ei prin norod pre vreun om cu frica lui Dumnezeu. Preoții întrebând prin norod au aflat pre unul care le-au spus de Părintele Inochentie, că el mai demult au văzut căzând o Stea Mare pre locul acesta. Și îndată au trimis după Părintele Inochentie ca să-l caute și găsindu-l, l-au adus înaintea arhieriei, iară ei văzindu-l că-i numai diacon s-au sfătuit să-l preoțească, ca să nu rămână ei de rușine înaintea norodului. Că ei arhieriei și preoți fiind, nu pot a se apropia de racla Părintelui Feodosie... Atunci pre Părintele Inochentie l-au îmbrăcat preot în fața norodului, iar el au închinat mai întâiu trei mătâni, apoi s-au apropiat de Sfânta raclă a Părintelui Feodosie și apucand-o, au rădicat-o. Și deschizând capacul, da Părintele Feodosie s-au rădicat din raclă și i-au dat Părintelui Inochentie o Cruce, iară el atunci au auzit un Glas neuzit de alții: "Inochentie, i-a Crucea Mea și mergi înainte, că foc din ea va ieși și necurații ca bostanii la vale s-or prăvăli. Cheamă norodul la pocăință, că dacă n-or vrea de voie, s-or pocăi de nevoie. Cu foc și cu sabie să curăți Pământul!"

Și de atunci, au început lucrul Sfântului Părintelui nostru Inochentie dela Baltă. Iar lucrul lui era ca a unui Învățător și Păstor, care Sufletul și-au pus pentru oile Sale.

Capitolul 7

Despre cum au început Lucrearea pre Pământ a Sfântului Părintelui nostru Inochentie dela Baltă

Într-o zi, el văzu că se îngământădește norodul din toate părțile la Mănăstire, cu căruțele și pe jos, de nu se mai știa om cu om... Atunci, i s-au făcut lui Glas de Sus: "Inochentie, i-a Crucea și ieși la norod, și le descopere lor Evangelia Dreptății, că s-au apropiat vremea izbândirilor tuturor fără de legilor norodului acestuia rătăcit. Strigă preste tot: de la o margine a Pământului, până la cealaltă margine, că Eu cu tine sânt până la sfârșit." Atunci el au luat Crucea Sfântului Părinte Feodosie Levițchi și au ieșit afară la norod. Și au văzut norodul negru ca smoala, tot norodul adunat acolo se vedea ca o pată neagră... Părintele Inochentie s-au întristat și au intrat înapoi în chilie. Și au început a striga la Maica Domnului, și a se închina până au udat cămeșa de tot. Schimbându-și el cămeșa, au ieșit din nou la norod. Și au văzut acum numai câte un petec negru pe alocuri. Atunci au început Părintele Inochentie a Blagoslovi norodul cu Crucea și a le striga: "S-au apropiat Drepta Judecată a lui Dumnezeu! Pocăiți-va și credeți în Sfânta Cruce! Împliniți Evanghelia Dreptății! Că de nu vă ve-ți pocăi de voie, o să vă pocăiți de nevoie!" Părintele Inochentie Blagoslovea norodul în toate părțile cu Sfânta Cruce și le descoperea toate păcatele, care și cum au făcut. După cum spune și la rugăciunea de dimineață: "Fără de veste Judecătorul va veni și faptele fiecăruia se vor descoperi..." Așa și aici, care au hrănit cu spurcăciune, care au ucis, care au furat, care au preacurvit. Unii urlau ca câinii, alții ca lupii, unii făceau ca vulpea, unii ca cucoșii, alții grohăiau ca porcii, iar alții orăcăiau ca broaștele... Mai pre scurt, care și cum au păcătuit așa strigau. La unii care erau mai credincioși, li se descoperea puterea lui cea Dumnezeiească și duhul cel rău, neputând șede întrânsii, îi trântea la pământ. Și se zbăteau sărmanii oameni ca peștele pe uscat. Iar duhurile cele răle strigau din ei în gura mare: "Nu ne arde pleșcatule, că te știm cine ești! Duhule al Adevărului, de ce ai venit și nu ne dai pace?!" Părintele Inochentie certa duhurile cele necurate și răle, să tacă. Iar pre bieții oameni îi Blagoslovea cu Sfânta Cruce și ei se mai linișteau. Apoi mai ușurați, cântau și ei împreună cu tot norodul plângând, și suspinând cu durere... Putrea lui cea Dumnezeiească mai mult li se descoperea femeilor, dar și unora dintre bărbați. Era întocmai ca pe vremea Mântuitorului. Când Il vedeu duhurile cele necurate pre Domnul nostru Iisus Hristos, strigau: "Ce este nouă și Ție, Iisuse Fiul lui Dumnezeu?! Ai venit aicea mai înainte de vreme ca să ne muncești pre noi?!" (Ev. dela Mateiu, cap.8, ver.29). Și cea dela Marcu, cap.1, ver.24: "Lasă, ce este nouă și Ție, Iisuse Nazarineanule?! Ai venit să ne pierzi pre noi! Te știu pre Tine cine ești, Sfântul lui Dumnezeu." Și iar dela Marcu, cap.3, ver.11: "Și duhurile cele necurate, cându-L vedea pre El, cădea înaintea Lui și striga, zicând, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu."

Părintele Inochentie striga în gura mare preste tot norodul cu o voce strașnică, ca de leu, care se auzea tocmai la vre-o 2-3 kilometri împrejur, învățând și chemând pre oameni la pocăință.

Capitolul 8

огнем от той его большой свечи, что шла впереди него в земные дни.

Прошло три года. Благодать иннокентьевских пещер не давала дьяволу покоя. Несколько раз наведовались красные бандиты. Шестнадцать суток кряду охрипший чекист Бондарчук стоял и призывал оставшийся народ покинуть катакомбный монастырь. Но самые стойкие побеждали молитвой, держались один за одного. И солдаты не могли их выкурить ни страхом, ни посулами. После неоднократных угроз, Бондарчук приказал принести солому и подпалить катакомбы...

Днем, по указанию одного священника-доносчика, вынесли раку Иннокентия. Мощи поставили во дворе церкви. Местный поп, сотрудничавший с красными властями, хотел таким образом свести старые счёты с преподобным. Предстояло по-большевистски устроенное опознание святого тела.

Бондарчук лично отбил крышку у гроба и подзвал к себе народ, уверенный в мистификации. Нетленные мощи благоухали. Иннокентьевны сказали, что это их святой отец, и трепетно прикладывались к мощам. Но коммунист не унимался. Собравшись с духом, Бондарчук схватил лежащего за наперсный крест, бывший на нем, и стал тянуть, желая, чтобы цепь перерезала истлевшую шею умершего. Вдруг отец Иннокентий стал подниматься во весь рост, движение его было угрожающее. Бондарчук испуганно отпрянул и отпустил крест. Потом смирился и велел запечатать крышку гроба.

Гроб Иннокентия привезли в больницу. Главврач отпрянул в ужасе. Покойник, казалось, дышит и живой... "Он живой! Кого вы принесли мне?" — говорил оцепенелый взор медика. Бондарчук стоял, заломив руки за спину и выпятив грудь. Лицо его вытянулось, но по привычке и упрямству не сдавался. "Не может быть! Проверьте!" — сказал тихо. Взяли небольшое медицинское стекло и приложили к устам покойника. На нем запечатлелась испарина...

Вызвали главного областного врача. Моросил мелкий дождь, и солдат знобило. Красноармейцы-охранники закурили махорку и разговорились между собой, как вдруг что-то страшно зашумело, сверкнула молния, ударила в обоих. Караульные без

Despre cum și de ce s-au vestit învățătura Lui în lume

Și s-au vestit buna și Dumnezeiasca lui învățătură preste toată Basarabia, Regatul României, ținutul Podoliei, gubernia Herson și alte multe ținuturi ale întinsei împărații Rusești. Norodul se aduna la dânsul din toate părțile și el le descoperea păcatele, și gândurile cele tainice la fiecare. Parințelu, căci așa îl dezmierdau moldovenii lui, din pricină că era tânăr cu vârsta, iar la trup voinic și frumos, îl iubea cu toata inima pre Dumnezeu și pre oameni. Cu inimă curată primea El scârba și necazurile tuturor, împreună cu dâșii plângea neâncetat, se ruga pentru toată lumea, și se tânguia pentru cei ce fac fără de Lege, și nu vin la Cunoștința cea Dumnezeiască. Glasul lui era tare către Dumnezeu, răsuna ca o trâmbiță. Când striga, tăia ca vântul, ca sabia. Ochii lui te spârgeau și nu puteai să te uiți la Dânsul. Pe ochiul drept Părintele Inochentie avea Crucea, așa l-au însemnat pre el Tatăl Ceresc. Cu învățătura lui cea Sfântă, umplea inimile tuturor de setea Adevăratului Dumnezeu.

Vestea despre învățătura și minunile lui, au mers ca valurile preste toate ținuturile de primprejur. Norodul venea din toate părțile și fiecare după credința lui, primea vindecare de toate boalele și neputințele.

Capitolul 9

Despre minunile Părintelui Inochentie cu bolnavii

Spunea o fată: "Eu eram bolnavă, lunatică și am umblat cu părinții mei pe la diferiți doctori, dar boala așa și nu mi-au mai vindecat. Iar boala asta a mea, tare mă mai muncea... Am auzit de Părintele Inochentie și m-am dus la el, cu mare credință, că poate cu puterea lui Dumnezeu m-oi vindeca. Ajugând la Dânsul la Balta, numai m-au Blagoslovit și îndată boala m-aulăsat. Și au trecut de atunci câțiva ani buni, dar boala, Slavă Domnului nu mă mai încearcă."

O femeie dela Rădoaia cu numele Ileana, spunea: "Eu aveam copil de țâță și era tare bolnav, și m-am dus cu dânsul la Părintele Inochentie. Iar pe drum aproape de Balta, mi-o murit copilul". Când am ajuns eu la Balta, m-am așezat jos în ograda Mănăstirii cu coplașu mort în brațe și plângeam. Pre Părințelu nu-l știam cum arată, că până atunci nu-l mai văzusem niciodată. Și numai iată că văd un Călugăr cu Crucea în mână, că iese dintr-o grădiniță și vine drept la mine. Se apropie de mine și mă întrebă: "De ce plângi?" Iar eu i-am spus că mi-o murit copilul. Atunci el o Blagoslovit copilul cu Sfânta Cruce și l-o sărutat. Și apucându-l de nas l-o zgâlțâiet puțin, și i-o strigat: "Scoală măi, nu dormi!" Atunci scumpul meu copilaș, o sărit și s-o apucat de gâtul lui... Iar el mi-o dat copilul înapoi și mi-o zis: "Dă-i să mănânce și nu mai spune nimănu." Pe urmă eu am cunoscut că acel Călugăr era Părințelu."

Spunea iarăși o fată pe nume Ioana, din Cosăuții Sorociei: "Eu m-am dus odată la Balta, la Părintele Inochentie și era acolo un om orb de amândoi ochii, pre care Părințelu l-au vindecat. Mai era și unu Ștefan din Cosăuți, care s-au dus la Părintele Inochentie cu mâinile și picioarele paralizate. Și numai din Blagoslovenie s-au vindecat acel Ștefan de boala lui".

Iar un frate cu numele Neculai spunea: "Era un tânăr la noi în sat, care slujea pe vremea aceea în armata împăratului Neculai. Și venind el odată în concediu, au văzut cum toți flăcăii și fetele din sat dela noi se duc la Mănăstire, la Părințelu. Văzând el că rămâne satul pustiu de flăcăi și fete mari, s-au hotărât să meragă cu dâșii. Dar pe drum se gândea: "Nu care cumva să fie vre-o înșălăciune acolo la Balta, să mă ferească Dumnezeu..." Și luându-se cu drumul, cu flăcăii și cu fetele, au uitat de acel gând. Și când au ajuns la Balta au văzut în ograda Mănăstirii și după ograda, c-am la vreun kilometru, numai norod.

Părintele Inochentie sta în fața norodului cu Crucea în mână și Blagoslovea. Ostașul văzând atâta norod s-au gândit în sine lui, că nu mai ajunge el la Părintele de atâta norod ce era. Dar cum sta el și se tot gândea cum să facă ca să ajungă la Părințelu, iată că deodată, fără voia lui au pornit așa printre norod, înspre Părintele Inochentie. Și fără să-și dea sama când și cum au ajuns drept în față, în primul rând, c-am pe la mijloc. Părintele Inochentie Blagoslovea într-un capăt al norodului și când au ajuns în dreptul lui i-au zis: "Apoi să știi draga Popii, că nu-i înșălăciune aici la Balta, nu." Și atunci ca din pământ au răsărit o mulțime de căței negri și urăți, care foșgăiau preste tot. Iar Părintele Inochentie i-au zis: "Iaca, asta-i înșălăciune, draga Popii." Și îndată au dispărut acca vedenie. Aceasta au vazut-o numai ostașul."

Capitolul 10

Despre învățătura Părintelui Inochentie

Mănăstirea dela Balta au început a se lăți. S-au făcut o casă de primit călători, spital unde mulți bolnavi își găseau hodină și mare milă dela Părintele Inochentie, și încă o clădire mare, cu două rânduri de chilli s-au mai construit. Pentru calugării și norodul care veneau la el, învățătura lui cea sănătoasă și bună către Dumnezeu creștea și se înălța. Iar slava lui cea bună catre Dumnezeu au stărnit zavistie în rândurile clerului: între preoți, călugări și arhieriei, dar și rușine de faptele lor cele urâte, pre care ei și le ascundeau cu multă iscusință. Și au scris la arhierul Serafim al Basarabiei împotriva Părintelui Inochentie, cum că propovăduiește fals asupra Bisericii lui Hristos și încă multe alte minciuni, și clevertiri nerușinate. Ei nu căutau la faptul că învățătura lui cea sănătoasă era, este și va fi, atât de

чувств упали на землю. А когда очнулись, увидели облако ослепительного света, засиявшее над ними. С неба спустился огненный столп, и отец Иннокентий, войдя в него, вознесся к небесам, пока не исчез из поля зрения. Огненное зарево озарило все больничные палаты. Контуженные, с перевязанными руками и ногами, бросились к окнам... В огненном столпе восходящего на небо отца Иннокентия видели многие. Красноармейцы же так и остались лежать до утра ни живые, ни мертвые. Гроб был пуст.

Чекисты надеялись на некую атеистическую расшифровку события, воевали до конца. Угрожали, добывали своими средствами лжесвидетельства. Удалившись, совесались. Бондарчук предложил расстрелять красноармейцев здесь же, без промедления, чтобы без следа и памяти, и никаких свидетелей воскресения Иннокентия не останется. Но возникли сомнения: не видел ли кто еще? Не обернется ли против них самих расстрел красноармейцев? Солдаты дали присягу и расписку, что до смерти ничего не откроют. На другой день их снабдили деньгами и документами и отпустили домой. Власти рассчитывали, от воскресения не останется и следа, и концы в воду, а впечатлительные больные забудут...

Убиенных в пещере новомучеников-иннокентьевцев захоронили в ней же, неподалеку от небольшой церкви, в кельях, где молились. На панихиде о них трое видели Иннокентия, молящегося с ними в углу храма.

Иннокентьевское стадо рассеялось. Причисленный к архистратигам и к архангельским чинам Иннокентий и его верные спутники в земные дни оказывают особое попечение над землями Райского Сада.

Почти дословно повторив земные дни Спасителя, завершил свой подвиг вестник из Царствия Божия Иннокентий. Его жизнь, смерть, вознесение и чудотворные явления остаются такой же тайной, как вообще пакибытийная слава и торжество святых. И когда взор христианский погружается в духовный мир, то видишь за снежной вершиной обрисовывающийся огненный алтарь, и на нем лики праведных отцов, святителей и матерей, множества их чад, примкнувших к ним в земные дни... Вместе составляют они

foliositoare pentru Pravoslavnica noastră Credință.

Părintele Inochentie învăța:

- ca fiecare Creștin să-și facă pre tot trupul său semnul Sfintei

Cruci, drept. Că de cel ce își face semnul Sfintei Cruci drept,

Îngerii se bucură, iar diavolii răcnesc. Iar de cel ce numai

mătăhăiește cu mâna Îngerii plâng și se tânguiesc, iar diavolii se

veselesc;

- să păzim toate posturile, că Dumnezeu nu locuiește în mâncări, în băuturi și în alte desfătări, ci în post și în rugăciuni.

Că cine va mânca în posturi de fruct și mai ales în Postul cel Mare, este ca un păgân înaintea lui Dumnezeu;

- să păzim Duminicile și Sărbătorile, că cine nu va cinsti Sfânta Duminică și nu o va prăznui cu ducerea la Biserică, nu

va avea acel om parte de Lumina lui Dumnezeu. Nici în viața asta de aici de pre Pământ, nici în Viața din cealaltă

lume. Și măcar că mulți au bogății aici de pre Pământ, însă Darul lui Dumnezeu nu depinde de bogăția aceasta

pământească, și nici nu se poate cumpăra cu avere, decât făcând milostenie. Pentru că: cu-i Biserica nu-i va fi Mamă

aici de pre Pământ, nici Dumnezeu nu-i va fi Tată sus la Ceriuri;

- că Sfânta Biserică este Pod de trecut Sufletele: dela moarte

veșnică, la Viață veșnică. Și cine nu va fi părtaș cu Sfânta Biserică, nu va avea parte de Viața cea veșnică. Iar Maica

Domnului se roagă neîncetat pentru noi, împreună cu toți Sfinții și iubiții lui Dumnezeu, pentru pace în lume, pentru

viața și sănătatea oamenilor. Încă și pentru sănătea dobitoacelor necuvântătoare care îl slujesc pre om, și pentru

mântuirea Sufletelor noastre. Iar dacă noi nu vom păzi și cinsti cum se cuvine Sfințele Sărbători și Duminici, apoi în

veci ne vom osândi, aici și Dincolo.

- să ne lăsăm de sudalme, că cel ce suduie de Sfânta Cruce, de

Sfânta Biserică și de toate cele Sfinte, este ca un diavol văzut. Acel "om" nu poate să vadă Lumina cea veșnică, pentru

ca în el locuiește Întunericul cel veșnic, care îl așteaptă;

- să lăsăm bețiile, curviile, tâlhăriile, vrăjitoriile, descântecele,

minciunile, blăstămurile, lăcomiile, jocurile de cărți, fumatul și toate desfătările și blăstămățiile lumești. Pentru că pre

toți cei ce vor face toate acestea, îi așteaptă focul cel nestins și viermii cei neadormiți;

- că acum nu-i vreme întru acestea de umblat, de băut și de mâncat, da-i de plâns și de oftat, și la Dumnezeu ziua și

noaptea de rugat. Că vine Focul cel Mare și de nu ne vom pocăi, cu toții în veci ne vom osândi la moartea cea veșnică.

Părintele Inochentie mai spunea, că viața asta a omului de pre Pământ, merge împotriva Vieții celei de veci, precum

picătura de ploaie împotriva mării. Dincolo o zi este ca o mie de ani, iar o mie de ani ca o zi. Adică în Viața de veci, cu

Dumnezeu în Rai, atâta-i de bine și de frumos, că nici limba Îngerească nu poate să le grăiască ori în minte să le

socotească, că îți pare o mie de ani ca o zi. Ori, în munca de veci și în focul cel nestins, și cu viermii cei neadormiți

atâta-i de greu, că îți pare o zi, ca o mie de ani și sfârșit nu mai este, și nu mai poate nimenea sa câștige Slava cea

Cerească, de acolo, din Iad... Căci Slava Cerească se câștigă doar în Sfânta Biserică și prin Drept Slăvitoarea noastră

Credință în învățătura Sfintei Evanghelii a Domnului nostru Iisus Hristos. Iar dacă bunătățile acestea pământești,

care sânt pentru puțină vreme și apoi putrezesc, ne despart pre noi de bunătățile cele Cerești, apoi ce bine să mai

căutam noi în ele? Că aicea de pre Pământ, chiar și de-ai putea să traiești două, sau trei sute de ani, că tot ca două-trei zile

se numără în Veșnicie. Și atunci, dacă pentru aceste doua-trei zile de aici de pre Pământ, atâta ne zbatem și ne

îngrijim... Atunci, oare cu cât mai mult se cuvine a ne îngriji de Viața cea veșnică?!

Întru învățătura sa, Părintele Inochentie mai arăta încă și nedreptatea și reaua credință a slujitorilor și povățuitorilor

Bisericii lui Hristos. Iar pentru asta au fost gonit de către ei din loc în loc, prin toate ostrovurile și pușcăriile purtat, cu

otravă adăpat, împușcat și de slujirea în Sfânta Biserică depărtat. Penru că au arătat Adevărul și pre toți, necăutând la

rangurile lor, în fața lui Dumnezeu și a norodului i-au rușinat.

Într-o dimineață, mai devreme ieșind Părintele Inochentie din Biserică, numai iată ca Îl vede pre Mântuitorul

Hristos, care l-au Blagoslovit pre Dânsul și i-au zis: "Nu te teme și nu tăcea. Mergi după Mine, că Eu sânt la tot pasul

cu tine." Iar după ce au spus aceasta, Mântuitorul S-au făcut nevăzut. Și în locul unde au stat El, s-au arătat o Scară

dela Pământ până la Cer, iar lângă Scară, o Cruce din Pământ și până la Cer. Această vedenie l-au întărit pre Părintele

Inochentie, măcar că la strașnice munci mergea el pentru Sfânta Cruce...

Capitolul 11

Despre începutul prigoanei asupra Părintelui Inochentie

și despre Răstignirea și muncile pre care le-au răbdat

La 22 Maiu a anului 1910, arhiereul Podoliei Serafim, l-au chemat pre Părintele Inochentie la Cameneț și l-au ținut

la dânsul în casa arhierească două săptămâni, pentru ca să nu se mai grămădească la el norodul. Iar norodul, de prin

toate părțile veneau la el și acolo. Și el pre toți îi primea și îi îndestula, cu toate cele Cerești și pământești. Clerul

bisericesc și năcealnicii, văzând aceasta se sculau și mai tare asupra Părintelui, dar el le striga la toți cu glasul lui cel

strașnic ca de leu: "Pocaiți-vă și lăsați blăstămățiile lumești! Căutați la Sfânta Evanghelie ce ne învață! Nu mai gândiți

cum că l-ați cunoaște pre Dumnezeu, plini de toate bunătățile și desfătările lumești, și încă și cu papirosul în dinți!

Nu! Și să știți, că de nu vă ve-ți pocăi de voie, apoi o să vă pocăiți de nevoie! O să vă sară într-o zi la toți galoanele de

pre umere și bungghii cei de aur! Că nu am venit pre Pământ pace să aduc, ci foc și sabie! Au venit vremea cu foc și cu

праведный собор Святой Руси,
призванный сегодня вести человечество к
свету. Омытый мученической кровью
алтарь православной веры, какой видел ее
Бог от сотворения мира и какой ее
благословляли быть, уходя в вечность,
праведные наши отцы и матери —
непорочной, доброй, святой, чистой,
ревностной, великой, вечной.

sabie să curățim Pământul de toată spurcăciunea și fără de Legea!”

Acolo la Cameneț, Părintele Inochentie au răbdat grele munci și canoane dela arhiereul Serafim, apoi s-au întors iar la Baltă. Iar norodul curgea și curgea năvalnic, și nu mai contenea să vina de preste tot. Și Părintele pre toți îi primea și-i hodinea, și spre faptele cele Bune îi povățuia și-i învăța. Pre cei bolnavi îi căuta cu toate cele de trebuință, și pre toți care veneau la el îi hrănea, și îi mângâia sufletește și trupește.

La 14 Noiembrie a aceluiași an 1910, el au fost din nou chemat la arhiereul Serafim, la Cameneț, unde au stat chiar în casa arhiereului, până la data de 3 Martie 1912. Acolo el iarăși au împlinit grele ascultări și canoane, ba încă și mari pedepse, și batjocură pre lângă toate celelalte. In afară de acestea, în fiecare zi Părintele slujea Sfânta Slujbă cea de dimineață și apoi cu norodul se lupta, care veneau și aici după Dânsul.

Spunea Vasile Corjos: “Mie pe vremea aceea mi-au furat caii. Iar eu auzind de Părintele Inochentie, m-am dus și la Dânsul la Cameneț, să-mi vrăjească de cai, că ziceam eu ca-i vreun vrăjitor. Am ajuns la Mănăstire seara, tot atuncea seara el au mărturisit tot norodul care venise și obște mănăstirească, iar la urmă ne-am mărturisit și noi. A doua zi de dimineață, ne-au împărțit cu Sfintele Taine. Și Părintele Inochentie au zis la norod: “Să veniți să va împărțășiți toți, că altul nu vă va mai împărțăși așa, că nu poate nimeni rădica... Numai Unul au mai fost cu gâtul gros, la Început, de au putut rădica Păcatul. Și acumă îi Popa, numai că-i acoperit și nu se vede. Dar când s-a descoperi, pentru mulți va fi târziu. Fericit va fi acel ce nu se va sminti și n-a huli.” Seara, el ne-au chemat într-o chilie și Blagoslovindu-ne pre toți au zis: “Iaca, Popa nu-i vrăjitor, cum gândiți unii dintre voi, nu. Popa îi Preot cu Sfintele Taine și mărturisește, dar de cai cum gândiți voi, nu vrăjește...” Și uitându-se drept la mine mi-au zis: “Ție ți-au furat caii, dar tu roagă-te pentru tâlhari, nu mai aprinde lumânări pe la Sfinți ca să-i pedepsească Dumnezeu. Mai bine mutați-vă averea voastră la Ceriuri, ca să nu se mai tragă de cap și alții pentru dânsa.” A doua zi, m-au dus frații la un mal înalt. Pe la jumătatea malului era o gaură foarte adâncă, de preste 40 de metri. Și mi-au spus frații, că acolo l-au băgat pre Părintele Inochentie numai în cămesă și astupând bine gaura l-au ținut așa, fără de apă și fără de mâncare, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, ca să moară. Iar după ce au trecut patruzeci de zile, s-au dus tot clerul în frunte cu arhiereul Podoliei Serafim ca să-l vadă. Au destupat gaura și când s-au uitat...da Părintele Inochentie era cu un patrafrîm frumos la gât, cu analogul dinainte și două făclii arzând, și cetea la Psaltire...Văzând ei această minune s-au înspăimântat foarte, iar arhiereul tremurând tot și îngâlbănit de frică, l-au întrebat: “Cine ți-au dat ție toate acestea?” Părintele Inochentie din groapă i-au răspuns: “Mama mea Cea de Sus mi-au dat.” Arhiereul Serafim văzând această înfricoșată minune, și înțelegându-și greșala sa, s-au închinat împreună cu tot clerul Părintelui Inochentie, cerându-i iertare. Și în loc de Canon, Părintele Inochentie i-au dat arhiereului Serafim ascultare: să se ducă cu poporeniile lui pe jos, dela Cameneț până la Mănăstirea Poceaev, ca să aducă Sfânta Icoană a Maicii Domnului, cea făcătoare de minuni. Arhiereul Serafim au împlinit ascultarea și au fost iertat.

Apoi frații m-au dus într-o încăpăre, unde mi-au arătat o masă pre care au fost Răstignit Părintele Inochentie și mi-au spus cum s-au petrecut toate. Înainte de a-l fi băgat în groapa aceea, niște preoți beți, după ce l-au bătut și l-au batjocurit pre Părintele Inochentie, l-au Răstignit pre acea masă, legându-l cruciș. Și l-au ținut așa trei zile și trei nopți. Iar preoții în acest timp, beți fiind, făceau rugăciuni...ca el să moară, să se risipească. Dar Părintele Inochentie încă și mai frumos se făcea, și cu Duhul se întărea. Și atunci s-au întunecat Soarele... Dar ei întunecați fiind la minte, nimica n-au înțeles. Mai mult, văzând ei că nu mai moare, l-au luat de acolo și l-au băgat în groapa aceea adâncă...”

Spunea și Teodosie Cășlaru: “Eu trăiam cu femeia mea fiind necununați. Când am vrut să i-au Împărțășania, Părintele Inochentie s-au uitat la mine și au zis: “Cei necununați nu vă vărâți, că santeți precurvarii și nu vi se cuvine. Dar care vă veți vărâ, nu veți primi.” Și întradevăr așa au fost. Cine s-au vărât, n-au primit și când numai s-au apropiat de Sfânta Împărțășanie, au dat îndărăt ca trăsniți de fulger. Și încă multe alte minuni nenumărate se făceau.”

Iar vrăjmașii Părintelui Inochentie nu dormeau, neștiind ei ce și cum să-i mai facă, ce să mai urzească și ce să mai uneltească, ca să-l piardă de tot de pre fața Pământului. Și s-au gândit ei atunci în Sinod, ca să-l trimată în Siberia, în Mănăstirea Muromski: “să-i putrezească oasele pe acolo...”

Iar la data de 5 Martie a anului 1912, norodul care venise la el, la Cameneț, după Hrană sufletească, l-au petrecut la Baltă. Apoi la 9 Martie, 1912, din porunca stăpânirii au pornit Părintele la Muromski, în Siberia.

Capitolul 12

Despre cum l-au judecat pre Părintele Inochentie
împăratul Rusiei Neculai cu Sinodul

Pe drum însă, Părintele Inochentie au fost oprit la Petersburg, la împărăție, unde i se pregăti-se “judecata” în fața împăratului Neculai al II-lea și a Sinodului Bisericii Ruse. Precum odinioară pre Iisus Hristos în fața lui Pilat și a Sinedriului.

Și l-au întrebat împăratul Neculai pre Părintele Inochentie în fața Sinodului: “Inochentie, de ce tulburi lumea? Că iată, norodul își vinde gospodăriile și vine după tine. Femeile își lasă bărbații și copii, asemenea și bărbații își lasă femeile, copii, averile și vin după tine...” Iar Părintele Inochentie i-au răspuns: “Întrebați norodul, dacă am zis eu cuiva să facă toate acestea și să vie la mine. Să faceți ce vreți cu mine, iar dacă nu, socotiți drept întru Domnul. Poate oare om pre Pământ, cu puterea lui să facă aceasta?” Sinodul au răspuns, că nimenea de pre Pământ nu poate să facă ce face el... Iară împăratul Neculai au strigat: “Leapădă-te de norod!” Părintele Inochentie i-au răspuns: “Nu mă voi

născuți acuma, sânt neascultători de părinți. Iar cei care se vor naște de acum înainte, îi vor bate și-i vor ucide pre părinții lor. Vor fi ca niște diavoli văzuți.”

Norodul care era slobod, ziua și noaptea lucra. Întâi, singur Părintele ieșea și se apuca de lucru. Apoi și tot norodul după Dânsul. Unii aduceau lemne, alții cărau apă și altele de ce mai era nevoie prin gospodăria Mănăstirii. Odată, Părintele s-au îmbrăcat cu un suman, s-au încins cu un curmei și s-au apucat de curățat omătul. Până au mai ieșit și ceilalți, dar el de-acuma mântui-se de curățat. Care știa carte, ceteau la Psaltire, Molitfe și Acafiste, iar ceilalți ascultau.

Multe minuni se mai făceau acolo de către Părintele Inochentie. Și toate gândurile și ascunzișurile fiecăruia el le descoperea. Cei tulburi cand îl vedeau, cădeau și se băteau de pământ, rupeau tot de pre dânsii și strigau în gura mare: “Pleșcatu-le! De ce ne frigi și ne arzi?! Te știm cine ești, Duhul Adevărului!” El îi certa ca să tacă, iar ei se rușinau și tăceau. Apoi oamenii accia din care grăiau duhurile necurate, se linișteau și cântau și ei cu toții, plângând și suspinând.

Capitolul 14

Despre cum se lucrau minunile prin Darul cel Mare care sălășluia în Părintele Inochentie

Spunea un frate, Arsenie Furdul: “Când eram la Muromski, stăteam odată de vorbă cu Părintele Inochentie. Eram eu și încă alți vreo zece frați și stăteam în afară de ogradă, lângă poarta Mănăstirii, care era deschisă. Și cum stăteam așa și vorbeam, deodată, Părintele Inochentie au pornit la fugă de lângă noi și au intrat în ograda Mănăstirii. Poarta s-au închis singură din urma Lui, iar noi am rămas afară de ogradă răcnind. Părintele Inochentie, s-au întors înspre noi și ne-au liniștit zicând: “Nu-i nimica, numai vă arăt, că așa se va închide și Poarta Împărăției Cerurilor, în fața necredincioșilor și a călcătorilor de Lege.”

Spunea odată un alt frate, pe nume Ion Mitrofan: “Eu m-am dus la Părintele Inochentie cu corabia, dela Petrograd, împreună cu mulți frați și surori din Basarabia. Când am ajuns aproape de Mănăstire, Părintele ne-au ieșit înainte și cu mare dragoste ne-au întâmpinat. Părintele Inochentie ne-au pofit înăuntru și singur ne-au turnat pe mâini de ne-am spălat, ne-au uns apoi cu untdelemn Sfințit și ne-au zis: “Cine v-au adus pre voi măi, tocmai de preste treisprezece gubernii aici, în Pustietate? Apoi să știți dragii Popii, că voi nu cu a voastră voie a-ți venit, nu. Că de nu ar fi fost scris vouă din păntecele mamelor voastre, nu mai ajungeați voi pre locurile iestea. Au mai umblat odată Unu cu Galileenii, și acuma, Popa cu Basarabeni. Îi tot Acela, numai că și-au schimbat Haina și nimenea nu-L primește...” Apoi ne-am dus cu Părintele pe lacul Onega. El s-au suit într-o lotcă împreună cu câțiva dintre frați, iar ceilalți au urcat în alte două lotci. Și am ieșit în larg, să ne plimbăm. Și cântam cu toții Sfinte Dumnezeule, și alte multe cântece Dumnezeiești. Când ne întorceam înapoi spre țarm, unul din frați pe nume Dumitru, ce era în aceeași lotcă cu Părintele, au văzut pre Dumnezeu Tatăl în Slavă, deasupra Părintelui Inochentie... Iar Părintele Inochentie i-au zis să tacă, să nu mai spună nimănui ce au văzut. Lotca în care era și Părintele au ieșit ușor la mal, a doua au ajuns mai greu, iar a treia nici măcar nu se putea apropia de mal. Părintele Inochentie au Blagoslobit-o și așa au putut ieși cu bine din larg. Apoi ne-am dus cu Părintele și el ne-au arătat locurile unde se ascundeau Sfinții Părinți Lazăr și Afanasie. Ne-au arătat chiar și pietrele cu care au fost uciși cei doi Sfinți. Și au început Părintele a ne spune: “Măi, ei mi-au luat până și Crucea dela gât, și au trimăs-o la împăratul Neculai. Iar împăratul și-au pus-o pe masă. Acum vor s-o rădice și n-o pot, și-mi trămit mie telegramă, ca să mă duc eu să le-o rădic. Dar eu am primit telegramă de Sus, dela Părintele Feodosie, Bătrânu, despre care ei spun că nu-i Sfânt, dar el îi Mare Sfânt. Și îi va Sfinți și pre ei, de nevoie. Popa mai are o Cruce, înlăuntru. Pre aceea ei n-o știu, ca n-o văd și nici nu li-i dat s-o știe. Dar vouă vă este dat s-o știți.” Pe urmă, el ne-au zis să ne alegem câte un băț bun. După ce noi am adus la el bețele, Părintele le-au Blagoslovit și ne-au zis: “Mergeți ca mieii în mijlocul lupilor. Pentru lume veți fi nebuni și proști, iar la Dumnezeu hătri și înțelepți. Că pre mine m-au făcut nebun și prost, mai înaintea voastră. Așa și pre voi vă vor face până la o vreme, când se vor descoperi toate. Și atunci vă vor căuta ca pre iarba cea de leac. Numai ca tare puținii veți ajunge până atunci. Mergeți în lume și spuneți mai întâi la tâlhari, la curvari și la ucigași: să vină la Popa. Că Popa Îi Acela cu gātu gros, Care rădică Păcatele la toată lumea. Cel care le-au mai rădicat odată, la Început, Acela Îi ș-acuma, numai că nimeni nu-L cunoaște.”

Eu aveam la mine niște bani puși deoparte, pregătiți încă de acasă, anume pentru drum înapoi, de care nu știa nimeni. Când ne-am gătit de drum ca să ne întorcem înapoi în Basarabia, eram c-am la vre-o 140 de oameni. Părintele Inochentie ne-au pus pre toți în rând și ne-au Blagoslovit, apoi ne-au dat la toți bani de drum, iar mie și soției mele nu ne-au dat, știa că aveam ascunși...

Capitolul 15

Despre Arătarea Sfintei Treimi deasupra lacului Onega

Iar la data de 6 Inuarie a anului 1913, în Ziua Botezului Domnului nostru Iisus Hristos, deasupra lacului Onega s-au văzut o Mare minune: Arătarea Sfintei Treimi.

Dimineața devreme când se zorea de ziuă, eu cu nevasta mea, Axentie din Coșnița și încă alți vre-o zece-cinsprezece oameni, eram la Rugăciune cu Părintele Inochentie pre malul Onegăi. Deodată s-au lăsat deasupra Onegăi un Nour, iar în mijlocul Nourului o Lumină Mare, care s-au lăsat deasupra lacului Onega de trei ori. În

plec acasă în Basarabia. Părintele dintr-un capăt Blagoslovea, iar eu m-am pus în celălalt. Și cât așteptam eu Blagoslovenia, m-am gândit: "Am lepadat eu focul cel de Basarabie, să vin aicea preste 15 gubernii depărtare, ca să graiesc cu Dumnezeu gură către gură și acum Îl las, și mă duc iar la foc..." Eu numai am gândit, dar ca și când am vorbit. Pentru că în acel moment, Părintele Inochentie s-au uitat la mine și fața lui s-au Luminat mai tare decât Soarele, iar ochii lui mă spârgeau. Era ca și cum ți-ar fi vârat cineva două țepușe de foc în ochi și n-ai putea răbda. Așa și eu n-am putut răbda Lumina și ascuțișul ochilor lui... Și am început a mătăhăi din cap, ca un cal, așa de tare și de repede, de nu mă putea nimenea ținea. Iar Părintele mi-au zis: "Hai, Hai! Ce te vâri așa de-adânc..." Frații, m-au luat și m-au dus în chilia în care stăteam eu, și am mai stat după aceasta, încă trei săptămâni. Când nu era Părintele în chilie, eu eram ca și ceilalți oameni. Dar cum venea el în chilie, eu nu-mi puteam ține capul de Lumina feței și a ochilor lui. Alt frate, pre nume Vasile, când venea Părintele își astupa ochii cu mâinile, se întorcea cu fața la perete și ținea cât putea de tare, că îl ardea fața Părintelui.

Iar preste trei săptămâni, m-au chemat Părintele la el în chilie. Și Blagoslovindu-mă, mi-au zis: "De-acum nu-ți va mai fi nimica, că ți-am arătat după cum ai gândit, ca să crezi, că Dumnezeu cu oamenii, se face ca un om, și nimenea nu-L cunoaște, fără numai cu-i i se va descoperi..." Acestea toate, numai cu mine s-au lucrat. Dar ceilalți, care au fost dela început, și au fost și mai aproape de Părintele Inochentie, au văzut minuni nenumărate, care de s-ar scrie toate, nici macar hârtie n-ar ajunge... Că eu am fost cel mai prost și mai sărac de Înțelepciunea lui Dumnezeu, mai la urmă și mai neabăgat în seamă, mai deoparte decât alții, și am văzut atâtea minuni, că nu mi-ar ajunge o viață ca să le scriu pre toate.

Capitolul 18

Despre cum au vrut să-l otrăvescă pre Părintele Inochentie și cum se lupta el zi și noapte cu vrăjmașii văzuți și nevăzuți

Acolo la Muromski lui și otravă i-au dat, ca să-L omoare. Și Părintele au băut otrava, iar paharul gol, s-a desfăcut în mâinile lui. Apoi el i-au zis comandantului care i-au dat vin cu otravă: "Nu mie mi-ai dat otrava, ci ție ți-ai dat-o." Cum numai au terminat Părintele de zis acestea, că pe loc s-au și îmbolnăvit de moarte comandantul. Și căzând el la picioarele Părintelui, cu lacrimi s-au rugat că să-l ierte. Părintele Inochentie, l-au iertat și tot atunci s-au și îndreptat.

Iar într-o dimineață, Părintele Inochentie ne-au spus: "Astăzi o să vie o babă și o să aducă o legătură cu făină, o pâine și o carboavă de argint, fermecate. Dacă eu n-oi fi aici și voi le-ți primi, să nu gustați nimic până nu m-oi întoarce eu." Preste ziua, au venit baba și au adus după cum au zis Părintele. Frații le-au primit și le-au pus deoparte, până s-a întoarce Părintele. Părintele Inochentie cum au venit, făina și carboava le-au aruncat în Onega, iar pâinea au Blagoslovit-o și s-au făcut neagră cum îi smoala. Baba văzând acestea, au căzut la picioarele Părintelui și cu lacrimi se ruga ca s-o ierte, zicând, că alții au pus-o la cale și au plătit-o ca să le aducă lui. Și iertându-o Părintele Inochentie au zis: "M-au trimăs Tatăl, Lumină în lume, ca luminându-se fiecare, să se mai prelungească vremea. Iar dacă ei vor s-o stingă, apoi li se s-or stinge și lor zilele..."

Capitolul 19

Despre cum au făcut Părintele Inochentie din iarnă, primăvară și au încălzit norodul care îngheța de frig

Norodul se înmulțea văzând cu ochii, încât nu mai încăpea prin clădirile Mănăstirii Muromski. Iar arhimandritul Mercurie, căuta numai rău la Părintele Inochentie și la norodul care venea la el.

Și la 4 Februarie 1913, Mercurie au început a da afară norodul de prin clădiri. Nu-i mai primea nici măcar în ograda Mănăstirii, cu toate că norodul aducea de toate celea, atât la Părintele Inochentie, cât și lui Mercurie cu ai săi slujitori. Și pe seama norodului care venea la Părintele Inochentie, ei nu mai duceau lipsă de nimica. Așa de bine, ca după venirea Părintelui Inochentie la Muromski, această Mănăstire n-au mai dus-o nici odată. Însă ordinul, ca să alunge norodul dela Mănăstire, îi venea lui Mercurie dela Sinod... Iarna era grea și lungă, și era un ger de nici păsările nu zburau. Iar prin împejurimile Mănăstirii nu era nici o casă de locuit, căci era Pustietate, iar Mercurie îi alunga și din Biserică. Atunci norodul, mânat de gerul cel cumplit, s-au adunat într-una din clădirile Mănăstirii, fără de voia lui Mercurie. Dar n-au încăput toți și o mare parte din norod, dintre care mulți erau copii, au rămas afară. Stăteau și plângeau de frig pe subt pereții Mănăstirii. Părintele era în chilia lui și când au venit, și au văzut norodul cu copiii plângând pe subt pereți de frig, au zis: "Oare n-am scoate noi vara de-asupra și am pune iarna de desub?" Și numai cât au intrat Părintele înapoi în chilia lui, că afară îndată s-au și încălzit, și au început a curge picături de apă de prin streșini. Iar norodul au mers afară de ograda Mănăstirii, pe subt pereți, că era cald ca primăvara...

Capitolul 20

Despre cum și de ce s-au luat dela Ruși: "Dumnezeu toate cele Sfinte"; și despre cum și de ce Părintele Inochentie i-au stropit pre Basarabeni cu trei ceainice de vin

Iar în ziua de Marți, 5 Februarie 1913, Părintele Iochentie au ieșit cu tot norodul din Mănăstirea Muromski și au pornit la drum. Erau preste trei mii de suflete. Cei sănătoși mergeau împreună cu Părintele pe jos, iar bolnavii și copiii, cu săniile. Părintele Iochentie tot drumul au mers pe jos, cântând și slăvind pre Dumnezeu.

Joi dimineața, el au strigat la norod: "Lepădați tot de pre voi!"

Norodul ca crezut că zice de haine și au început să arunce hainele de pre dânșii... Rușii de prin împrejurimi s-au aruncat ca hultanii și le strângeau de pre jos. Mai apoi, năvălind asupra Părintelui cereau și bani dela el. Iar Părintele au început a improșa cu bani în ei și a le zice: "Na-vă măi bani! Bani vreți, cu banii îți rămănea! Iar Dumnezeu și celelalte, se vor lua dela voi!" Norodul striga: "Părinte, nu te îndura de noi, dă-le lor banii! Că nouă bani nu ne trebuie, nouă Dumnezeu ne trebuie!" Atunci Părintele au zis norodului: "Aduce-ți un ceainic cu vin." Și apucând Părintele ceainicul, lua vin în gura Sa și ne stropea strigând: "Cu sângele meu vă spăl pre voi! Iar vouă rușilor, vai!" Așa ne-au stropit el pre noi, cu trei ceainice de vin.

Iar în acea zi, pre Părintele Iochentie l-au însulițat cu baioneta în inimă, și el și-au vărsat sângele Său, spălându-ne pre noi de păcate, după cum tot El ne-au făgăduit mai înainte.

Capitolul 21

Despre însulițarea Părintelui Iochentie în coasta stângă

Norodul mergea în șir câte doi, cât cuprindea-i cu ochii înainte și înapoi. Iar din cauza nămeților nu te puteai abate din șir, nici la dreapta, nici la stânga. Părintele Iochentie mergea în mijlocul norodului cu capul descoperit, cântând Sfinte Dumnezeule, Doamne Miluiește și alte rugăciuni și cântări bisericești. Primii doi oameni din fața șirului, mergeau cu câte o Icoana mare la gât. Unul ducea Icoana Sfintei Treimi: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, iar celălalt: Chipul Mântuitorului Cel nefăcut de mână omenească.

La 7 Februarie, între satul Neaghijim și târgul Puduș, au ieșit o sanie din târg, trasă de doi cai și cu doi moscali în ea. Când moscalii s-au apropiat de norod, au început a-i sudui, a-i îmbrânci și a-i trânti pre oameni în omăt, strigându-le să se dea la o parte, ca să treacă ei cu sania. Însă norodul n-aveau unde se feri, pentru ca primprejur omătul era cât omul de înalt. Părintele Iochentie au alergat să vadă ce se întâmplă. Unul din moscali, văzându-l pre Părintele alergând înspre ei, au pus pușca la ochi și au tras în el de vre-o patru ori. Dar pușca n-a luat foc. Moscalul crezând că pușca are vre-un defect a tras un foc în sus. Și pușca a luat foc. Atunci moscalul înfuriindu-se, s-au repezit la Părintele Iochentie și i-au infipt cu sălbătăcie toată lama baionetei subt coasta stângă... Sângele au tășnit într-un șuvoi puternic pe zăpadă. Moscalii crezând că Părintele au murit, au întors iute sania și au fugit înapoi în târg. Iar Părintele, au rădicat ochii la Cer și au zis: "Mulțămesc Ție, Doamne și Tată Ceresc, că mi-ai dat Puterea Ta mie. Că demult ai știut acest Pahar, iar acum mi L-ai trimăs." Iar sângele galgăia din rană, ca dintr-un izvor... Au curs mult sânge din Părintele Iochentie, de s-au făcut lângă el pre zapadă, o pată mare și roșie. Apoi Părintele au luat o Prescură, au rupt-o în două, au turnat pre ea untelelemn Sfințit și au pus-o în rană ca să oprească sângele. Și legând rana cu o basma, au pornit din nou la drum, laudând și slăvind pre Dumnezeu. Aceasta s-au întâmplat pe la 12 ceasuri ale amiezii. Iar pe la 15 ceasuri, după amiază, mulți din norod au început a plânge, unii chiar a răcni, că le este frig la picioare. Mergeam pe un drum atât de pustiu, că nici păsările nu zburau și nici vre-o altă vietate oarecare nu se zărea. Părintele Iochentie s-au oprit, și cum era el încălțat cu niște păsle mititele, și cu colțuni de lână, au tras păslele din picioare și le-au dat celui care răcnea mai tare. Iar el au rămas numai în colțuni, pe un ger atât de cumplit, că dacă luai apă și aruncau în sus, cădeau înapoi bucățele de ghiață. Dar Părintele mergea așa, rănit, desculț și cu capul descoperit, laudând și slăvind pre Dumnezeu. Și cât norod era cu Părintele pe acest drum, el la toți le purta de grijă, trupește și sufletește.

Capitolul 22

Despre cum Părintele Iochentie au săturat mai mult de trei mii de noroade în Pustie, cu numai jumătate de sac de covrigi

Odată, după o zi întreagă de mers așa prin ger și prin Pustie, spre seară, am ajuns într-un sat. Norodul înghețat și ostenit s-au împrăștiat toți pe la casele localnicilor, ca să se odihnească. La casa unde se oprise Părintele, au venit și guvernatorul aceluia ținut. Iar Părintele cunoscându-i gândul lui cel tainic și rău, au ieșit și au strigat la norod ca toți să se îngrămădească. Și ne-au zis: "Hătru-i davolul, dar mai hătru-I Dumnezeu! Să mergem înainte!" Până la alt sat, mai erau vre-o două-trei vârste. Iar unii slăbiseră de foame, căci mâncarea era odată la trei zile și în acea zi nu mâncasem. Părintele Iochentie au întrebat dacă mai este ceva de mâncare în sanie. Fratele Părintelui, Simion, i-au zis că mai este o jumătate de sac de covrigi, dar că n-o să ajungă nici măcar câte un covrig de fiecare... Părintele Iochentie au spus să-i aducă sacul. Și luându-l Părintele l-au Blagoslovit și au început a cânta: "Cu noi este Dumnezeu!" Apoi s-au pus în fața tuturor și cum treceau ei așa, în rând câte doi, el le împărțea la fiecare câte trei covrigi. Au ajuns la toți și încă au mai rămas. Părintele au strigat la norod: "Care nu s-au săturat, să vie să mai primească!" Nu s-au dus nici unul, că toți se săturaseră.

Capitolul 23

Despre cum au fost primit Părintele Inochentie cu norodul lui de către arhimandritul și călugării unei mari Mănăstiri, când mergeau ei pe Drumul cel din Siberia și cum au încercat un arhieru să-l cumpere pre Părintele Inochentie

Mergând Părintele Inochentie așa pe drum cu norodul, au trecut și pe lângă o Mănăstire, aproape de satul Belooziorsk. Și apropiindu-se de Mănăstire c-am la vre-o două-trei vârste, numai iată ca au început a se trage clopotele. Iar arhimandritul acelei Mănăstiri cu toți preoții și în odăjdii de sărbătoare, au ieșit înaintea Părintelui și a norodului cu cântări și cu slăviri. Întalnindu-se, arhimandritul au mers de s-au sărutat cu Părintele, apoi după dânsul și toți preoții. Și s-au întors înapoi la Mănăstire, tot în dangătul clopotelor, cu cântări și cu slăviri Dumnezeiești: arhimandritul cu preoții însoțind pre Părintele Inochentie cu norodul lui până la Mănăstire. Porțile Mănăstirii erau deschise, iar calugării îmbrăcați de sărbătoare, stăteau în două rânduri, alcătuiind un drum până la ușa Bisericii. Părintele Inochentie cu arhimandritul și cu preoții au intrat în Sfântul Altar. Iar călugării toți au mers la Părintele Inochentie la Blagoslovenie, cântând și strigând osanale. Atunci Părintele Inochentie le-au zis: "Să vă gasesc și a Doua oară tot așa..."

Norodului care rămăse afară, le-au dat câte o hrincă de pâine și au pomit din nou la drum. Arhimandritul cu preoții, l-au petrecut pre Părintele Inochentie vre-o două vârste. Și la despărțire, arhimandritul au zis: "Părinte Inochentie, îndură-te și de noi păcătoșii!" Iar Părintele Inochentie le-au zis lor: "Mergeți așa, după Dreapta Credință și va fi și Mântuirea."

Intr-o seară, au venit un arhieru la Părintele Inochentie. Și acel arhieru i-au zis Părintelui: "Părinte Inochentie, lasă norodul să se ducă în calea lui și îți vom da o Mănăstire, preste care te v-om face arhimandrit." Iar Părintele Inochentie i-au răspuns: "Nici odată nu voi lepada oile, care mi le-au dat mie Tatăl Cel de Sus, să le pasc. Că sânt flămânde și rătăcite, și trebuiesc hrănite și povățuite." Atunci arhierul l-au întrebat pre Părintele Inochentie: "Și unde te duci cu dânsel?" Părintele i-au zis: "La Tatăl meu, că El mi le-au dat și la Părintele Feodosie dela Balta." Auzind acestea, arhierul s-au dus.

Capitolul 24

Despre smerenia Părintelui Inochentie

Și așa mergea Părintele Inochentie, tot drumul neâncetat slavind pre Dumnezeu cu cântări duhovnicești. Iar odată, au stătut el de cântat, și-au pus cușma pre cap, și au mers mai departe cu capul plecat, tânguindu-se. Și s-au întâmpat, de mergeam atunci alături de el. Norodul era mult tare, cât te uitai cu ochii înainte și-napoi. Eu m-am uitat la Dânsul, cum era el îmbrăcat: cu un cojocel negru, scurțșor, cu o cușmă brumărie pre cap, părul legat cu un batic, desculț... Și mergea așa printre norod, cu capul plecat... Nici nu se deosebea de ceilalți oameni. Iară eu m-am gândit: "Uite, stă un om ca și noi, și câtă lume tulbură. Numai aicea cât norod este, d-apoi prin toată lumea..." Părintele, cunoscându-mi gândul și-au rădicat capul, și uitându-se la mine mi-au zis: "Dragul Popii, când umbra Mântuitorul pre Pământ tot așa se îmbrăca, ca și ceilalți, să nu-L cunoască toți. D-apoi eu ce să va mai spun? Iaca!" Și rădicând un picior ne-au arătat ca-i desculț... Pe gerul acela, ca focul de aspru. Apoi ne-au zis: "M-au trimăs Tatăl meu și eu am venit ca să amiros dela voi. Dar dela voi încă pute. Nu-i nimica, cine a scoate-o în capăt, acela va fi Mare."

Capitolul 25

Despre cum Părintele Inochentie au trecut norodul preste o apă mare, deabia înghețată, fără să se îneca nici un om

Ajungând noi cu Părintele într-un târgușor, s-au grămădit tot norodul din târgul acela, ca să-l oprească pre Părintele Inochentie. Dar Părintele fiind îmbrăcat ca și ceilalți, și norod mult împrejurul lui, de nu încăpeau pe străzile târgului, nu l-au mai putut opri, că nu l-au cunoscut. Iar oamenii de prin târg se suiau și pe garduri, ca să-l vadă. Însă se temeau și ei să se bage să-l caute, că norodul era mult împrejurul lui, c-am la trei mii și mai mult. Și lângă acel târgușor, era o apă c-am de vre-o trei patru vârste de lată, care atunci era înghețată și preste care trebuia să treacă Părintele Inochentie cu norodul, de cealaltă parte. Ajungând la apa aceea, Părintele Inochentie au intrat cu norodul pe ghiață. Iar norodul cel din târg, împreună cu mai marii târgului au alergat la malul apei, strigând Părintelui să întoarcă norodul înapoi, că ghiața îi slabă și o să se piardă cu toții. Ghiața într-adevăr era slabă, că pâraia, se făcea ca covata și se afunda sub apă. Atunci Părintele Inochentie ne-au zis: "Aduceți-vă aminte cu cine sânteți, a cui este ghiața și ce căutați voi..." Și așa au mers Părintele prin apa aceea adâncă de vre-o trei palme, de au trecut cu bine pre celălalt mal. Văzând priveliștea aceasta norodul din acel târgușor, împreună cu mai marii lor, se minunau și-l slăveau pre Dumnezeu.

Mergând Părintele așa cu norodul mai departe, într-un loc au găsit trei cuie, toate la fel de mari. Și au zis atunci Părintele: "Dacă îl vom găsi și pre al patru-lea cui, atunci să știți că va fi și a Doua Răstignire ca și cea Dintâi. Iar dacă nu-l vom găsi, atunci nu va fi." Și mergând mai departe, au gasit el o chilă de ascuțit și arătându-o nouă, ne-au zis: "Nu va fi Răstignire ca Dintâi, dar va fi Răstignire cu munci roase, precum rozi fierul cu chila..."

Capitolul 26

Despre muncile pre care le-au îndurat Părintele Inochentie împreună cu norodul lui, dela stăpânirea împărăției rusești

La 17 Februarie, în Sămbăta lui Lazăr, dimineața, s-au grămădit tot norodul și Părintele Inochentie ne-au zis: "Astăzi este Sămbăta lui Lazăr, când dau femeile de pomană lapte cu păsat. Și așa, c-am la vre-o vârstă apropiere de sat, vom sta și noi și vom face o masă, cu lapte cu păsat..." Dar norodul n-au înțeles ce zice Părintele, au crezut că chiar o să mănânce lapte cu păsat. Fiindcă în Pustia aceea, pe acel ger cumplit, Părintele au săturat mulțimea numai cu câte trei covrigi și încă au mai rămas mai mulți decât au fost înainte. De aceea norodul au crezut că chiar o să mănânce lapte cu păsat, că poate va fi și acum la fel... Și după 12 vârste de drum, când mai erau numai 2 vârste până la sat, Părintele Inochentie s-au dat alătura cu drumul, s-au așezat pe omăt ca pe iarbă verde și tot zicea: "Mergeți înainte la sat, că mai mult așa nu-ți mai merge..."

Satul acela era așezat subt o costișă și împrejmuț de un gard înalt de lemn, iar la intrarea în sat, era o poartă. Norodul văzând satul aproape, alerga din rășputeri spre sat ca să se dea la dos, că era un ger de te frigea ca focul. Iar Părintele zicea în urma lor: "Nu mai este mult și o să vi se ia Lumina dela voi, și atunci vă veți împrăștia." Apoi au pornit și el cântând din urma norodului, împreună cu alți câțiva frați, care au rămas împrejzurul lui. Intre timp, aproape tot norodul intrase în sat, iar restul mai aveau de mers c-am o vârstă până la sat, când deodată au țâșnit din sat un polc de moscali înarmați. Moscalii călări, au început a fugări norodul prin sat, prinzându-l și grămădindu-l într-un loc. Apoi au închis poarta dela intrarea în sat și au pus doi moscali s-o păzească, ca să nu iasă norodul să fugă la Părintele. Ceilalți moscali au alergat înspre Părintele Inochentie. Norodul care era aproape de el, s-au strâns în împrejurul lui și s-au apucat de Dânsul. Moscalii văzând aceasta, au început să-i bată pre oamenii din jurul Părintelui cu picioarele și cu straturile puștilor. Dar norodul nu se dădea. Și dacă au văzut ei că nu pot rupe rândurile ca să ajungă la Părintele, se tot gândeau ce să facă... Atunci cel mai mare dintre moscali, au dat comandă să dea caii înapoi și să se răpadă cu caii preste norod, ca să-i calce caii în picioare și să-i fărâme. Dar ajungând ei aproape de norod, caii se opreau, se rădicau în două picioare și dăntuiau pe loc. Și așa caii, n-au atins pre nici un om cu copitele... Prin aceasta, Dumnezeu au arătat înțelepciunea dobitoacelor față de sălbătacia moscalilor. Iar moscalii, văzând că nici așa nu pot face nimic, au început să rupă pari din gardul de pe marginea drumului și să-i ucidă în cap pre oameni. Îi băteau pre bieții oameni cu parii în cap, cu o sălbătacie fără seamăn, până când îi vedeau căzând pe jos, mai mult morți decât vii, plini de sânge și cu capetele sparte. Atunci Parintele Inochentie au zis: "Dacă a-ți vedea voi ce-i deasupra voastră! Dar nu vii dat să vedeți." Și după ce i-au prăvălit așa pre toți oamenii din jurul Părintelui, toți moscalii s-au repezit la el și l-au înconjurat. I-au legat mâinile la spate cu basmau lui, pre care el singur le-au dat-o, fiindcă ei nu aveau cu ce sa-l lege. Moscalii care-i legau mâinile Părintelui, strigau la el și-l suduia. Atunci Părintele Inochentie s-au uitat la moscalul care îl lega și i-au zis pre nume, măcar ca nu-l mai văzuse până atunci: "Leaga bine Vladimir, că nu știi pre cine legi." Moscalul au tresărit auzindu-și numele, și s-au întristat. Iar după ce l-au legat pre Părintele Inochentie, au început toți să-l bată cu bicele. Și așa de tare și cu cruzime îl băteau, așa de repede curgeau loviturile un dupa alta, că nici nu se mai vedea Părintele dintre ei. Apoi au început sa-l îboldească în coaste, sa-l scuipe, sa-l tragă de barbă, de urechi... Îl batjocureau și îl necinsteau cu cele mai urâte vorbe, îl lua în răs... Toți acei moscali, ca niște sălbatici urlau și răcneau la el, din toate puterile lor. Iar Părintele Inochentie, îi mulțamea lui Dumnezeu și se ruga pentru dânșii. Cei bătuți cu parii în cap, se tăvăleau pe jos cu capetele sparte și se vâicăreau în dureri cumplite. În jurul lor omătul era roșu de atâta sânge. Parintele Inochentie, când s-au uitat și au văzut norodul acela cu capetele sparte, și că nu se mai pot scula de pe jos de atâta durere, au căutat în Sus, la Cer și au oftat cu lacrimi...

Și deodată, toți moscalii ca la comandă s-au repezit înspre Părintele Inochentie, de parca i-au aruncat cineva. S-au aranjat în jurul lui cu puștile pe umăr, dar fără să se poată apropia, de parcă așteptau vre-un ordin de la el. Apoi doi dintre moscali, s-au dat lângă Dânsul. Unul de-oparte și altul de cealaltă, și i-au legat un lanț de mâini. Iar capătul lanțului l-au legat de piciorul unuia dintre moscali. Și așa au pornit ei cu Părintele Inochentie înspre sat. Iar după această bătaie din jurul Părintelui Inochentie, au rămas mai mult de patruzeci de Suflete năsdățiți și cu capetele sparte în mai multe locuri.

Când au ajuns în sat, moscalii au dat norodul pe la case, dar pre Părintele Inochentie, l-au luat cu dânșii. Au adus rachiu și toată noaptea au băut, au jucat și au chiuit, iar pre Parintele Inochentie l-au bătut și l-au batjocurit cum îi mai rău. Era și un om dela Părintele Inochentie acolo cu moscalii, îmbrăcat ca rușii, ca să nu-l cunoască. Și când au văzut acel om, ce răs își făceau de Părintele, nu s-au mai putut ținea și au început a-l plânge cu mare jale... Iar moscalii cunoscându-l că este om de-al Părintelui Inochentie, l-au azvârlit în jos pe-o fereastră, tocmai de la al doilea etaj. A doua zi, la data de 18 Februarie, pre Părintele Inochentie l-au legat ca pre un sac cu pleavă și l-au azvârlit într-o sanie. Apoi au așternut pre el o manta și s-au așezat preste Dânsul doi moscali, ca pre un scaun și au mers așa până la târgul Kargopol... Iar pe drum i-au mai dezbătut și doi dinți, din gura lui cea Sfântă. Din Kargopol l-au mai dus încă într-un târgușor, Prudă, unde l-au purtat în fața lumii de batjocură. În acel târgușor l-au mai ținut încă 24 de ore legat, într-o temniță. Și din târgușorul Prudă, l-au dus în orașul Petrozavodsk. Acolo în Petrozavodsk, l-au "judecat" și l-au condamnat la un an de închisoare, "pentru că tulbură lumea". Dar și acolo mergea mult norod după Dânsul. Nouă luni au stat Părintele Inochentie în acea grea închisoare, împreună cu cei mai răi și mai cumpliți criminali din acea vreme.

Dintre care mulți s-au mărturisit la Părintele și apoi întru adâncă rugăciune și pocăință și-au petrecut restul vieții lor. Acolo, Părintele mânca odată la trei zile o bucăciică de posmag și un pahar cu apă, și plângea, și se ruga neîncetat pentru tot norodul. Inima i se rupea după norod, când își aducea aminte, că umblă norodul ca oile cele pierdute, că n-are cine le mângăia și cine le adăpa cu Apă Vie.

La 26 Noiembrie 1914, pre Părintele Inochentie l-au slobozit din acea grea închisoare. Iar din închisoare, l-au pus subt pază în casa unui arhieru, ca să nu se mai îngrămădească norodul la Dânsul. Și au șezut Părintele Inochentie acolo, până la 15 Martie 1915. Norod mult se ducea la el și acolo, iar Părintele Inochentie multe și Mari minuni au mai făcut. Care era cu inima curată, după Dumnezeu, apoi și în foc se băgau după el, îl găseau și se duceau la el, oriunde nu l-ar fi dus și ascuns stăpânirea și Sinodul. Se duceau la el oamenii cu vagoanele, iar stăpânirea împărăției rusești rămânea neputincioasă în fața Dragostei norodului pentru Părintele Inochentie. Și nu mai știau ei de-acum, ce și cum să mai facă, ca să oprească norodul, care nu se temeau de nimic: nici de munci, nici de chinuri, nici de sabie, nici de foame, nici de frig și nici chiar de moarte... Că au aflat în Părintele Inochentie Adevărul și Lumina cea care nu se mai stinge în veac și pre Cel ce dăruiește Viața cea de veci, tuturor celor ce aleargă la Dânsul și urmează învățăturii Lui celei Adevărate și Sfinte.

S-au dus acolo și Simion, omul acela care au fost aruncat pe fereastră de către moscalii beți și sălbătăciți, în acea cumplită Sâmbătă a lui Lazăr. Părintele Inochentie când l-au văzut i-au zis: "Simioane, te-au azvârlit ei pe fereastră, apoi i-om azvârli și Noi pre ei, încă și mai de sus." Și așa au și fost, că în vremea revoluției bolșevice, toți cinovnicii și năcealnicii, dela cei mai mari și până la cei mai neânsemnați au fost aruncați din posturile lor. Și după cum prooroci-se mai de demult Părintele Inochentie: "...le-au zburat și galoanele, și pagoanele, și bungheii cei de aur..." Apoi Părintele au mai spus: "M-au trimis Tatăl Cerese și eu am venit la împăratul Neculai, ca mai întâi el să înțeleagă și mai apoi, să aducă cu sine și tot norodul la paza, și la împlinirea Poruncilor lui Dumnezeu. Dar dacă el nu m-au înțeles și m-au dat prin toate ostrovurile și temnițele cele mai întunecate, cu otravă m-au adăpat de vre-o șapte ori, cu puștile în mine au tras și de însulițat m-au însulițat... Apoi să știți că și eu pre dânsul l-oi da subt laită, și va merge și el pre urmele mele. Iar moscalii, pentru că m-au însulițat și m-au împușcat, așa și ei se vor împușca și se vor însulița unul pre altul, până n-a mai rămânea nici unul... Și voi slobozi foc de Sus, și voi curăți tot gunoiul de pre fața Pământului."

Capitolul 27

Despre surghiunirea Părintelui Inochentie în ostrovul

Solovețki și muncile pre care le-au pățimit El acolo, dar și o scrisoare trimisă norodului la Grădina Raiului din acel ostrov

Clerul bisericesc, comandanții și năcealnicii îl socoteau nebun pre Părintele Inochentie și îl chinuiau ca să-l omoare. Dar Părintele Inochentie, nu murea de voia lor. Iar pre următorii lui, îi chinuiau ca să se lepede de Dânsul, însă norodul mai mult se întărea și se înmulțeau văzând cu ochii. Văzând ei că următorii Părintelui Inochentie rabdă bătăi, inchisorii prin ostrovuri, foame frig și hulă, fiare la mâini și la picioare, golătate, batjocură, dar de el tot nu se leapădă, au socotit ei atunci a continua asupra lui încă și mai mari ispite și prigoană. Necăutând la faptul că era dejuns atâta batjocură și osândă pentru dreptate, cât suferise până atunci Părintele Inochentie...

Și din nou, la ordinul Sinodului, în luna lui Maiu a anului 1915, la miezul nopții, Părintele Inochentie au fost rădicat și trimis tocmai în fundul Sibirului, în Mănăstirea Solovețki, un ostrov în Marea Albă.

Iar norodul și acolo se ducea, cu vaporul, cu trenul sau pe jos, dar până la urmă tot ajungeau. Stăteau ascunși prin pădure și noaptea se duceau la Părințelu ca să nu-i vadă nimeni, iar ziua se ducea Părintele la dânsii. Erau unii mai credincioși și mai curajoși, de se duceau și ziua nevăzuți de nimenea, cu toate că Părintele Inochentie era acolo subt mare pază. Iar de acolo, l-au dus pre Părintele încă și mai departe, tocmai în fundul Pustiei, la vreo 20 de vârste mai departe, într-un Schit, ce se chema Golgofa. Până la acest Schit ca să ajungi, trebuia să mai treci încă o apă, de vre-o 5 vârste de lată. Părintele Inochentie însă, nicidecum nu se întrista, nici că se scârbea, ci mai tare pre Dumnezeu Îl lăuda. Ei l-au înfundat acolo ca să nu-l mai găsească nimeni, dar norodul și acolo se ducea. Dintâi luau trenul, apoi cu vaporul, după asta pe jos primprejur, iar la urmă treceau apa cu luntrea și ajungeau la Părințelu...

Acolo pre Părintele Inochentie tare îl mai necinseau și cum îi mai rău îl batjocureau, și la cele mai grele munci îl puneau, ca să-l omoare. Iar el, dacă era cu Puterea cea de Sus, încă și mai tare și mai frumos se făcea. În chilia Părintelui Inochentie, stăteau de gardă doi străjeri înarmați și care nu-l lăsau să se ducă nicăieri. Iar după ce au văzut ei nenumăratele minuni pre care le făcea Părintele Inochentie, îl lăsau oleacă mai slobod, de putea vorbi și cu norodul care ajungea la Dânsul. Acolo la Schitul Golgofa, au descoperit el multe din cele viitoare. Cum de pildă au zis de Rusia: "Vai ție Rusie! Cum de n-ai primit tu Darul lui Dumnezeu! Ca iată, dela tine Darul se va lua, și tu de batjocură ve-i rămânea. Cum țai făcut tu răs de Mine, așa și de tine alții își vor face... Vai ție împărate Neculai! Cum țai făcut tu răs de Mine și toate ostrovurile, și temnițele cu Mine le-ai măturat! Cu otravă m-ai adăpat, în coastă m-ai însulițat și cu pușca în Mine a-i dat! Iată că și ție o torbă țioi da, și pre urmele mele ve-i umbla... Și să știți draga Popii, că precum vorbiți voi unul cu altul, așa veți vorbi cu copiii împăratului Neculai, și încă se vor ruga să-i primiți cu voi, în Basarabia. Că Basarabia îi a mea, pentru că pre unde eu am mers, drumurile mi le-au așternut cu lăicere, iar pre unde am fost, Bisericile cu aur le-au îmbrăcat. De aceea, cu gard voi îngrădi-o. Iar dacă Basarabia nu va înțelege și nu va asculta, apoi chisăliță și ea la urmă!" Și au luat Părintele o oală de chisăliță, și mesteca în ea, și zicea: "Așa voi mesteca în Basarabia dacă va da cu piciorul!" Apoi au turnat-o într-o strachină și au zis: "Așa voi turna și Basarabia

de Sus ca să veniți. Și tulburându-se cu Duhul au strigat: "Ei îi așteaptă să vie pre Sfinții Prooroci Ilie, Enoh și Ioan, și pre alții. Dar nici nu știu, că, acum sânt toți pre Pământ și fac cu dânșii ce vor. Popa îi Piatra Cea cu Șapte Ochi și le împlinește pre Acestea toate. Or să vină din lume și numai semne de minuni or face, și pre aceia i-or primi. Că lumea ce este a ei primește, dar ce nu este a ei, nu primește. De L-ar fi primit la început pre Mântuitorul, m-ar fi primit și pre mine, iar dacă mă primeau pre mine, vă primeau și pre voi. Dacă ascultau Cuvintele mele, le-ar fi băgat în samă și pre ale voastre. Nu-i nimica, le-or primi ei și le-or însemana. Dar așa, cum m-au primit pre mine, așa și pre voi. Iar voi draga Popii, să nu vă scârbiți când vă vor goni și vă vor departă dela Sfânta Biserică și dela Sfânta Ceașă, și nu vă vor da Sfânta Anafură, ci vă vor bate, vă vor închide și vă vor huli. Că, așa cum m-au muncit pre mine, așa și pre voi. Și, bucurați-vă, că așa trebuie să fie, ca să se îplinească cu voi Scriptura. Descoperit o să vă spun: precum au fost ucenicii Mântuitorului pre Pământ, așa și acum. Acum sânt ucenicii Duhului Sfânt pre Pământ. Tot acele Duhuri luate, pentru ca Întâi au fost cu păgânii, dar acumă îi cu Creștinii. Și are să se aleagă numai Credincioșii în Duh și Adevăr. Veni-va vremea, când împărații Pământului, tare vor mai vrea să-și schimbe viața cu voi, și nu vor putea. Iar duhovnicii și-or zmulge părul din cap, că n-au știut. Acum vă bat că le spuneți despre mine, dar și mai tare au să vă bată atunci, că nu le-ați spus. Să nu se împiedice de Piatra Cea din Colț, că tare o să le mai fie greu odată. Să le spuneți, că Popa îi Ioan Olaru, și are să strice toate oalele..."

Când ne-au așezat Părintele a doua oară la masă, pre Ion și Pelaghia, iar i-au dat deoparte dela masă. Iar când ne petrecea, Părintele Inochentie l-au luat pre fratele Fiodor lângă Dânsul. La despărțire, el l-au cuprins pre fratele Fiodor și i-au zis: "Pre mine nu mă mai purtați la gât, ci purtați pre Măicuța Domnului, pre Sfântul Feodosii și pre ceilalți Sfinți, că eu sânt om ca toți oamenii... Atunci, fratele Fiodor au strigat: "Părinte, Te-oi mări și în frunte Te-oi pune! Că Te-am cunoscut că Tu ești Iisus, Ioan, Toate Cele Șapte Taine!" Iar Părintele au zis: "Cine în Cer este mai Mare de cât Ioan Botezătorul, din Sfinții de pre Pământ? Apoi să știți că acesta-i."

Au venit odată la Părintele Inochentie la Solovețki, un schimonah cu numele Iosif, dela Sfântul Munte și care nu mai fusese până atunci la Părintele. Părintele Inochentie când numai l-au văzut, l-au și strigat pre nume. Și multe alte minuni se mai făceau de către Părintele Inochentie. Odată Părintele ne-au zis: "Am să pun de-acuma pâinea de desubt și mămăliga deasupra, opincile la mijloc și colacii pe la margini, ca să le păzească. Ei vor să mă mântuie pre mine, dar Popa îi va mântui pre dânșii. Are și Românul o Cruce Mare, dar mai mititică decât a voastră, a Basarabenilor. Dacă va păzi-o și va mari-o, bine, iar dacă nu, va prăpădi-o."

Capitolul 29

Despre eliberarea Părintelui Inochentie din ostrovul Solovețki, întoarcerea lui la Grădina Raiului, despre cum s-au zidit Grădina Raiului și cum au continuat lucrul Părintelui aici

Dar iată că a venit și primăvara anului 1917, și toate Cuvintele Părintelui Inochentie, s-au împlinit. S-au făcut revoluție mare preste toată Rusia și norodul de preste toată împărația rusească au primit slobozenie. Următorii Părintelui Inochentie s-au dus la Dânsul, pentru că în ziua de 1 Iunie 1917, noua putere l-au slobozit pre Părintele din ostrovul Solovețki. Și norodul bucuros, au luat împreună cu Părintele vaporul și au mers la Arhanghelsk. Acolo Părintele au primit drepturi și s-au întors în Basarabia, la Grădina Raiului.

Pe vremea când Părintele Inochentie era încă la Cameneț, trei frați din satul Lipetșchi, Nichita, Sofronie și Gherasim, au dăruit Părintelui 50 de desetine de pământ, care se află la 12 vârste de târgușorul-gară Bârzula, nu departe de Balta. Pre moșia Lipetșcului, cu Blagoslovenia Părintelui Inochentie, următorii lui au pus acolo vie și livadă, pe o suprafață de 15 desetini. Au făcut și Schit, iar sub pământ au săpat Peșteră. Peștera se lucra în taină, nimenea nu știa, fără numai cei ce lucrau la ea. Ziua lucrau, iar noaptea scoteau țărâna și o acopereau cu gunoi. Oamenii stăpânirii veneau în fiecare zi, iar uneori și noaptea, căutând ca să nu se îngrămădească acolo norodul. Pre care îi găseau, îi băteau și îi trimiteau pe la casele și satele lor. Cu mare pază și frică era lucrul lui Dumnezeu, dar așa se lucra.

Slobozit din Solovețki de noua stăpânire, Părintele Inochentie au venit la acest Schit. Și, îngrămădindu-se norodul, Părintele au început iar a propovădui Evanghelia lui Hristos. Minuni mari se făceau și aici. Bolnavii se tămăduiau, orbii vedeau și ologii mergeau. Iar duhurile cele necurate și răle, se tulburau și strigau: "Tu ești Duhul Adevărului!" Părintele îi certa să tacă. Schitului i s-au mai pus și numele de Grădina Domnului, și Grădina Raiului. Și cu adevărat că rai au fost acolo. Pe sub tot pomul ședeau câte o roată de Suflete, de bărbați, femei și copii, bătrâni și tineri, bogați și săraci, mari și mititei. Și toți îi dădeau laudă lui Dumnezeu. Era și un rămnice de scâldat, care era cimentuit preste tot și avea șapte găuri pe de o parte, și șapte de cealaltă parte. Iar în mijloc mai avea o gaură, din care izvora apa. Și cine se scâldea acolo, se lecuia de multe boale. Mai era și o fântână, largă și adâncă de 24 de stânjani, din care apa se scotea cu două ciuturi. Și nicăieri nu se mai găsea apă ca acolo. Când au venit Părintele Inochentie la Schit, încă nu era nici un adăpost. Și au început a se lucra acolo cu dragoste frățească și chiar singur Părintele lucra cu norodul. La început, când au prins a năvăli norodul, fiind mulți și neavând unde să se adăpostească, s-au făcut două colibe lungi și cu câte trei uși fiecare. Și erau acele colibe mari, lungi și încăpătoare, și pline, bătute cu norod. Casele se făceau în trei zile, la care și Părintele lucra împreună cu tot norodul. Iar ascultarea, se făcea așa: care și ce putea să facă, aceea făcea. Erau acolo și plugari, și lemnari, și fierari, erau și lucrători la grădină, și la Peșteră. Dar la lucrul propovăduirii, mai mult ajutor îi da Părintelui, Grigore Grigoreanu. Îl mai ajutau și alții, cui le descoperea Dumnezeu, și i se da și Blagoslovenie de către Părintele Inochentie. Au venit la Grădină și fratele Fiodor cu un mare cârd de norod, care încă nu-L vazuse pre

Părintele Inochentie. El pre Părintele Inochentie îl mărturisea la norod, dar norodul cu totul nu-l da Părintelui. Nici norodul nu se păzea de dânsul, și nici el de norod. Părintele Inochentie l-au primit cu mare dragoste, iar după trei zile Părintele l-au trimăs înapoi în Basarabia, cu tot norodul lui. Mai apoi au venit și Ion cu Pelaghia cu un cârd de norod, și tot nu da norodul de tot Părintelui. Stăteau deoparte și strigau: "Hristos au înviat!" Părintele Inochentie le striga să tacă, dar ei și mai tare strigau: "Nu vom tăcea, ca te-am cunoscut cine ești! Tu ești Dumnezeu Tatăl, iar Fiodor îi Fiul!" Părintele Inochentie îi făcea diavoli văzuți și se întorcea cu spatele la dânsii, dar ei încă și mai tare strigau... Iar Părintele le zicea: "Dacă ați fi un Duh cu mine, m-ați asculta, dar așa, nu sânteți un Duh cu mine." Odată Părintele vrând să-l scoată pre Ion de acolo, l-au pus într-o căruță și l-au pornit la gara Bârzula. Iar el, și-au rupt tot de pe dânsul și au fugit înapoi, aproape în pielea goală. În timpul acesta, Părintele Inochentie stătea la cafedă și propovăduia la norod. Și el au venit și vroia să se suie pe cafedă la Parintele, așa, în pielea goală... Părintele Inochentie îl împingea înapoi, iar norodul lui îl rădica din nou pe cafedă, la Parintele. Părintele le striga să se dea înapoi, că o sa-l strivească, că ei săreau buluc unul preste altul, tipând și răcnind. Și sărind toți oamenii lui Ion preste scândurile cafedrei, l-au înconjurat pre Părintele, răcnind la el și trăgându-l de haine. Dela portița ogrăjoarei, îi strigau Părintelui să se ascundă, că o să-l rupă. Iar Părintele Inochentie, îi uda pre oamenii lui Ion cu apă, ca sa nu se înădușe, că între timp ei se urcaseră unul preste altul. Apoi au venit 12 cazaci, l-au scos pre Părintele dintre dânsii și l-au dus într-o casă. Atunci oamenii lui Ion, ieșind afară din ogrăjoară, s-au împrăștiat care și încotro. Iar lângă cafedă, au rămas șase oameni morți... Lângă cafedă, afară de ogrăjoară erau doi copaci mari, rotați și cu frunzele îngrămădite, ca să fie umbră. Că stătea Părintele toată ziua cu capul descoperit și predica la norod. Iar Ion, s-au suit în unul din acești doi copaci și se uita de preste gard la cei morți. Venind Părintele și văzându-l cum stă și caută din copac la cei morți, i-au zis "Ce-ai făcut, duh necurat? O să dai sama, pentru că nu-s la știrea mea." Dar Ion din copac au zis: "Dacă ești tu Duhul Sfânt, înviază-! Ca să vadă lumea și să creadă!" Iar Părintele Inochentie i-au zis: "Atunci, o să vezi tu diavol și duh necurat! Minuni cauți?! Minunile, nu-s pentru păgâni, ci pentru Creștinii credincioși, ca să creadă. Lasă, ca a veni el antihrist făcând minuni... Și atunci, foc din Cer va coborâ Dumnezeu și va umplea lumea de foc! Și pre voi o să vă ardă, de nu veți crede și nu vă veți ruga lui Dumnezeu." Și întorcându-se la norod, Părintele au grăit: "Vețeți diavolul cum cere minuni?! Ca și la Mântuitorul..."

A doua zi, mă cheamă Părintele pre mine la Dânsul și-mi zice: "Să te duci în Basarabia și să-i zici lui Fiodor să vină aici, la mine, cu norodul lui. Ca să-i dau bici să bată trupește, că s-au tulburat toți diavolii de-acum... Că-i mare și a lui Fiodor. Nu eu i-am dat-o, ci Cel ce mi-au dat mie, i-au dat și lui, dacă va duce-o drept. Dar dacă va duce-o afară de cum am dus-o eu, apoi de dânsul și de norodul lui eu nu am să răspund. Dar vai și iar vai de cel ce s-a pune în dreptul Popii!"

Capitolul 30

Despre cum au venit Fiodor cu norodul lui la Grădina Raiului

Venind fratele Fiodor cu norodul lui, Părintele Inochentie l-au întâmpinat pre el și l-au dus în ogrăjoară, iar norodul au rămas afară. Că al lui norod mergea contra Părintelui Inochentie. Părintele Inochentie îi întreba: "Fiodor de cine vă mărturișeste?" Iar norodul îi răspundea: "De tine, ca ești Duhul Adevărului!" Părintele Inochentie le zicea: "Dacă Fiodor vă mărturișește de mine și el va adus la mine, atunci cu el nu mai aveți nimica... Ascultați-mă pre mine și faceți ce vă spun eu." Iar ei strigau: "Tu ești Tatăl și Fiodor îi Hristos!" Atunci Părintele Inochentie le zicea: "Pre mine m-au trimăs Hristos, ca să-L mărturisesc și să-I slujesc Lui. Dacă voi zice-ți că Fiodor îi Hristos, apoi dar, eu lui îi slujesc... Eu pre Fiodor l-oi primi subt rasa mea, dar nu știu voi ce veți face. Că dacă nu mă veți asculta, vă voi zice că nu vă știu pre voi cine sânteți..." Și așa Părintele Inochentie se lupta zi și noapte cu duhurile.

Odată Părintele au îmbrăcat un cojoc lung, până în pământ, și-au pus o cușmă brumărie pre cap, l-au luat pre fratele Fiodor și s-au dus numai ei doi, cu căruța cu cai, ca să se primble. Iar întorcându-se ei înapoi, fratele Fiodor era îmbrăcat cu cojocul Părintelui.

Capitolul 31

Despre Grădina Raiului și despre cum lucra Părintele și aici cu norodul care venea la El de preste tot, zi și noapte

Și s-au făcut la Grădina o Biserică mare și frumoasă, din lemn, împodobită toată cu fel de fel de Icoane, care de care mai frumoase, aduse din Basarabia. Preot era însuși Părintele Inochentie. Mai venise și alți preoți, de prin alte locuri, dar după câteva zile, plecau de acolo... Cântăreți în această Biserică erau patruzeci de fete și zece bărbați. Și nicăierea nu se mai cânta așa de bine și frumos, ca la Grădina Raiului. S-au mai făcut și case multe, mari și frumoase. Casa Părintelui Inochentie era în mijloc, iar celelalte de jur împrejur. În aceste case trăiau cântăreții și lucrătorii dela Peșteră. În afară de ogrăjoara aceasta cu case, s-au mai făcut o ogradă mai mare, cu corpusuri de cladiri, unde era găzduit norodul care venea la Părintele și fratele Fiodor cu norodul lui. Iar în colțul dinspre Răsărit al acestei ogrăzi, s-au făcut și o cafedă înaltă, dela care predica Părintele Inochentie cu Crucea în mână, la norodul care venea la el zi și noapte... Aici la Grădină, au intrat în inimile norodului, lucrurile și predicile Părintelui Inochentie, care i-au rădicat până la cea mai înaltă și frumoasă înțelepciune Duhovnicească.

Norodul venea aici zi și noapte, cu căruțele, cu trenul și pe jos. Unii veneau pe jos tocmai dela câteva sute de

vor ieși.”

Capitolul 36

Proorocirile, lucrul și învățătura Părintelui Inochentie

Minunile Părintelui Inochentie sânt nenumărate. Evanghelia toată au propovăduit-o și au împlinit-o, după cum este scris despre El. Că precum au lucrat Mântuitorul cu ucenicii Lui, tot așa și Părintele Inochentie cu ai Săi. Iar afară de Evanghelie, el altceva n-au lucrat și n-au învățat. Și preste tot locul pre unde el au umblat, au împodobit Bisericile cu Icoane frumoase și bogate. Norodul l-au Luminat cu Cuvântul lui Dumnezeu și la toți le dăruia lucrurile cele Sfinte, înnoindu-i cu Dragostea cea duhovnicească. Pre toți cei înțelepți îi unea cu Sfânta, Drept Slăvitoarea, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică a lui Hristos, zicându-le: “Pocățiți-vă de voie, că de nu vă veți pocăi de voie, o să vă pocățiți de nevoie... Că vremea de acum este, numai ceasul încă n-au sosit. Că ziua și ceasul, nici Îngerii din Cer nu-l știu. Noi petrecem vremea cea de pre urmă, așa că țineți-vă bine de Pravoslavnică Biserică și de a ei învățătură. Pentru că Capul acestei Biserici este Hristos. Iar mai Mare Nume decât al Lui, nu este. Nici în Cer, nici pre Pământ. Iar cu Acest Nume, poate fiecare să se mântuiască. Cine va crede și se va însemna drept cu Sfânta Cruce, și va păzi învățătura Sfintei Biserici, se va mântui. Eu am venit ca să întăresc și să înnoiesc Legea, să vă întăresc pre voi în Pravoslavnică Credință și să aduc tot norodul la Sfânta Biserică. Dar nu m-au primit, ci au măturat toate ostrovurile și pușcăriile Rusiei cu mine. M-au împușcat, m-au înșulțat, m-au batjocurit, cu otravă m-au adăpat și la toate muncile și chinurile m-au dat. Apoi iaca și eu degrabă dela voi m-oi duce, și vor veni alții, care vor strica Legea și vă vor depărta dela Sfânta Biserică. Bisericile le-or inchide, vă vor lua cruciulițele de la gât și Sfintele Icoane de prin case, și nici măcar semnul Sfintei Cruci nu vă vor lăsa să vă faceți. Dar la cei care își vor face Sfânta Cruce, n-or avea ce să le facă. Iubiți-vă, ajutați-vă, rugați-vă unul pentru altul, că Dragostea Frățească, este mai tare decât fierul, e mai tare încă și decat postul și rugăciunea... Că, dacă nu va fi Dragoste, poți să ai mare credință, încât și munții să-i muți din loc, să dai toată averea ta la săraci, și chiar trupul în foc să-l dai și tot degeaba. Dragostea, de nimic nu se smintește, pre nimeni nu pizmăiește și nu se bucură de nedreptate. Ci toate le suferă, rabdă și nădăjduiește, dar nici odată nu cade. Urmați Dragostea și căutați Pacea, și urmându-le Îl veți vedea pre Dumnezeu”.

Și norodul fiind însetat de învățătura lui cea Duhovnicească, se ducea dupa El, ca oile după Ciobanul Cel Bun care îi cunosc glasul, dorind ca să apuce dela El, Apa cea Vie și Cuvântul vieții de veci.

Capitolul 37

Despre cum norodul au călcat Sfânta Cruce în picioare și s-au bătut și se mai bat încă și azi pentru bani

Odată propovăduind norodului la cafedă, Părintele Inochentie au semănat preste tot norodul cu cruciulițe și cu bani. Iar norodul, s-au aruncat și au început a strânge banii, bătându-se și înbrâncindu-se unul pre altul, și...călcând cruciulițele în picioare. Atunci Părintele Inochentie au zis: “Vai vouă!!! Eu am gândit că voi vă veți bate pentru Sfânta Cruce... Dar voi călcați Crucea în picioare și vă bateți și alergați după bani! Dacă bani vreți, cu banii veți rămânea, de nu veți avea ce face cu ei. Dar Crucea vi se va lua dela voi.”

Altă dată au venit niște moscali la Dânsul, dar el au început a crișca la dânsii și ai mustra pentru fără de legile lor. Apoi Părintele Inochentie au trântit Sfânta Cruce și cădelnița în glod, arătând prin aceasta, ca așa vor fi trântite. Și așa au și fost mai târziu trântite și necinstite toate cele Sfinte de către bolșevici, iar moscalii în loc să le apere, ei își făceau de cap.

Capitolul 38

Minunile Părintelui Inochentie cu tămăduirea bolnavilor

Minuni nenumărate se făceau la Grădină în vremea aceea.

Au adus la Părintele un olog de picioare, cu numele Erofeiu, care greu se mai tragea în cele două cărje cu care umbla. L-au adus un om dela Lipetchi, cu căruța. L-au dat jos din căruță, întins pe un țol și l-au pus dinaintea Părintelui Inochentie, rugându-se de el ca să-l ușureze. Părintele l-au vindecat și Erofeiu s-au dus singur prin livadă, iar a treia zi, s-au dus acasă pe picioarele lui.

Un frate, au găsit în livadă un bolnav, care avea nasul plin de viermi, îl mâncau viermii de viu. Părintele Inochentie după ce

l-au Blagoslovit, au luat apă în gură și l-au suflat, de i-au căzut toți viermii din nas. Apoi rana i-au uns-o cu untdelemn Sfințit și s-au făcut acel om deplin sănătos.

Iar o femeie, pre nume Nadejda Stamate, zăcea pe patul de moarte. Și se ruga de Părintele s-o mai îngăduie în viața aceasta, până îi va aduce și pre părinții ei la Grădină, ca să-i mai vadă odată înainte de moarte. Iar Părintele Inochentie i-au zis: “Dacă îi vrei și pre părinți, apoi degrabă n-o să mori.” Și apucându-o de mână i-au zis: “Scoală...” Și îndată

Mult chin și batjocură au mai răbdat norodul din partea bolșevicilor după ce s-au dus Părintele Inochentie. La trei ani dela Adormirea Părintelui, după cum El au și proorocit au venit bolșevicii la Grădină. Și au început a bate norodul și a-l alunga de prin chilii. Pe fratele cel mai mic al Părintelui Inochentie, Marcu, care era mai mare preste cântăreții celor trei Biserici, că fiecare Biserică avea cântăreții ei, l-au împușcat bolșevicii în fața norodului... Atunci, mai mul de jumătate din norod au fugit și s-au închis în Biserica cea mai mare din Peșteră. Pre fratele Grigore Grigorenu l-au depărtat de norod, l-au pus să-și sape groapa singur și l-au împușcat în cap cu revolverul. Apoi l-au îngropat în batjocură, cu mâna dreapta înafara gropii, arătând în Sus, pentru că fratele Grigore îl propovăduia pre Părintele Inochentie... Pre Simion Starețul, pre fratele Fiodor și pre o soră Ana, i-au legat și i-au dus în târgul Ananie, la pușcărie. A doua zi, au luat-o pre Mama Părintelui Inochentie, Xenia, pre sora lui Domnica și încă pre alte două surori și le-au dus la Odesa, într-o pușcărie. Acolo le-au ținut în frig, fără de apă și fără de mâncare. Iar pre norodul din Peșteră nu-l puteau scoate. Văzând bolșevicii că norodul nu iese au oprit pâinea și apa, au încuiat toate ușile și au astupat răsufătorile, ca să-i înădușe... Și așa au stat norodul în Peșteră 17 zile, hrănindu-se numai cu cântări Duhovnicești și n-au murit nici unul. Iar dacă au văzut ei că nu-i pot scoate nici așa, au aruncat în Peșteră câteva grenade, apoi au început să tragă și cu puștile și au ucis unsprezece suflete și foarte mulți răniți, și tot acolo i-au și îngropat. De toți la Grădină au fost uciși de către bolșevici, douăzeci și cinci de suflete. Celălalt norod care au scăpat cu viață, au ieșit până la urmă din Peșteră și dela Grădină, și s-au împrăștiat. Cei care au mai ramăs mai departe la Grădină, cu grele munci au mai fost pedepsiți de către bolșevici. Pe Maica Xenia, Mama Părintelui Inochentie și pre cele două surori, preste câtăva vreme le-au eliberat.

Iar despre fratele Fiodor și despre Simion, fratele Părintelui, despre sora lui Domnica și sora Ana, nu se mai știe nimica... Acestea au fost pe la sfârșitul lui Septembrie, anul 1920.

Capitolul 41

Despre scoaterea Sfântului Trup al Părintelui Inochentie din Peșteră, de către bolșevici și Înălțarea Lui la Ceruri

Iar la data de 2 Octombrie a anului 1920, bolșevicii au scos Racla Părintelui Inochentie din Chilia-Bisericuță și au asezat-o în Biserica din ogrăjoară. Trupul Părintelui Inochentie era întreg, de parcă era viu și răspânda priimprejur o miroznă nepământească. Dupa ce norodul au mers de au sărutat Sfintele Moaște, comisarul bolșevicilor pe nume Bondarciuc, au vrut să-i rupă Părintelui Crucea Preoțească dela gât. Și când au tras de lanț...da Părintele Inochentie s-au sculat din Raclă. Comisarul s-au speriat și de frică mare ce-l cuprinse și neștiind el singur ce să facă, s-au dus la târgul Bârzula și au sunat la năcealnicul GPU dela Ananie, pre nume Ceaica. În aceeași seară au dus Racla cu Sfântul Trup la spitalul din târgul Ananie.

Au ajuns la Ananie noaptea și de îndată l-au chemat pre doctorul spitalului cu numele Matievski, vrând ca să deschidă Sfântul Trup. Doctorul Matievski și-au pus mânușile de gumă, au luat cuțitul și când au dat sa-L taie...da Părintele Inochentie au început să răsufle, iar Sfânta Față îi era rozovă-rozovă, ca trandafirul... Matievski s-au speriat și au sărit într-o parte, îngălbenit la față ca un mort și tremurând tot de frică, au tipat: "Îi viu!!! Pre cine mi-ați adus voi aici?!! Voi nu vedeți ca-i viu?!" Apoi doctorul mai venindu-și puțin în fire, au luat o sticlă specială și au apropiat-o de gura Părintelui Inochentie. Și sticla deodată s-a acoperit toată de sudoare. Năcealnicul GPU Ceaica, văzând că Părintele Inochentie răsufală, s-au speriat și el, și au dat ordin să închidă Racla. Apoi Ceaica au pecetluit Racla și camera cu surguci, și au pus doi soldați din GPU cu puștile ca să păzească, iar el, împreună cu doctorul Matievski și cu comisarul Bondarciuc au sunat la Odesa și l-au chemat pre doctorul cel mai mare de preste tot ocrugul.

Pe la miezul nopții soldații care erau de pază, au aprins câte o mahoarcă și stăteau de vorbă...când deodată, s-au auzit un vuet strașnic, iar un fulger i-au trăsmit pre amândoi soldații, care au căzut la pământ fără simțire. Dar preste câtăva vreme ei și-au venit puțin în simțiri și au văzut un Nour, iar în acel Nour o Lumină mare, care S-au lăsat deasupra spitalului. Și din Lumina aceea au ieșit un Stâlp mare de Foc, din Pământ și până la Cer. Iar Sfântul Trup al Părintelui Inochentie s-au rădicat din Raclă și au intrat în Stâlpul cel de Foc, și S-au Înălțat în mare Slavă la Ceruri. Toți bolnavii din spital au ieșit speriați pe la ferestre, iar care erau mai sănătoși au alergat și afară, și se uitau cu mare frică și cutremur la Înălțarea Părintelui Inochentie la Ceruri...

Capitolul 42

Despre cum bolșevicii au vrut să șteargă urmele Înălțării Părintelui Inochentie la Ceruri, dar n-au putut, că Dumnezeu au făcut după cum El au voit

Dimineața devreme, au venit la spital comisarul Bondarciuc și cu o față veselă au întrebat pre soldații care erau de pază: "Ei, unde-I Hristosul vostru?!" Iar soldații, încă nevenindu-și bine în simțiri după cele văzute erau albi ca varul și tremurau de frică de parcă îi scuturau frigurile și nici nu puteau să vorbească, căci amușiseră. Comisarul Bondarciuc înțelegând pe dată că s-au întâmpat ceva deosebit, i-au închis pre soldați în două camere diferite, ca să nu poată vorbi între ei și l-au sunat pre năcealnicul GPU.

mintea s-au rădăcat dintru înălțime au căzut. Încă vă mai rugăm și pre cei ce-i auziți, pre care se măresc singuri pre sine, ispitiții bine și vedeți ca să nu cădeți la mai mare rătăcire. Amin. Și lui Dumnezeu Slavă!

F. Postolachi, Gh. Arion, I. Băleanu, anii 1924 – 1930

Amin. Amin. Amin. Și Dumnezeului nostru, Celui în Treime lăudat și închinat, Slava și Mulțămită pentru ajutorul ce ni l-au dat la facerea acestei Cărți. Dumnezeului, Celui ce S-au arătat odinioară Părintelui nostru Avraam sub stejarul Mamvri, în Chip de Trei Oameni Călători.

Имя и Фамилия *

Email *

Сообщение *

Отправить сообщение

Примечание: Обязательные к заполнению поля помечены *.